

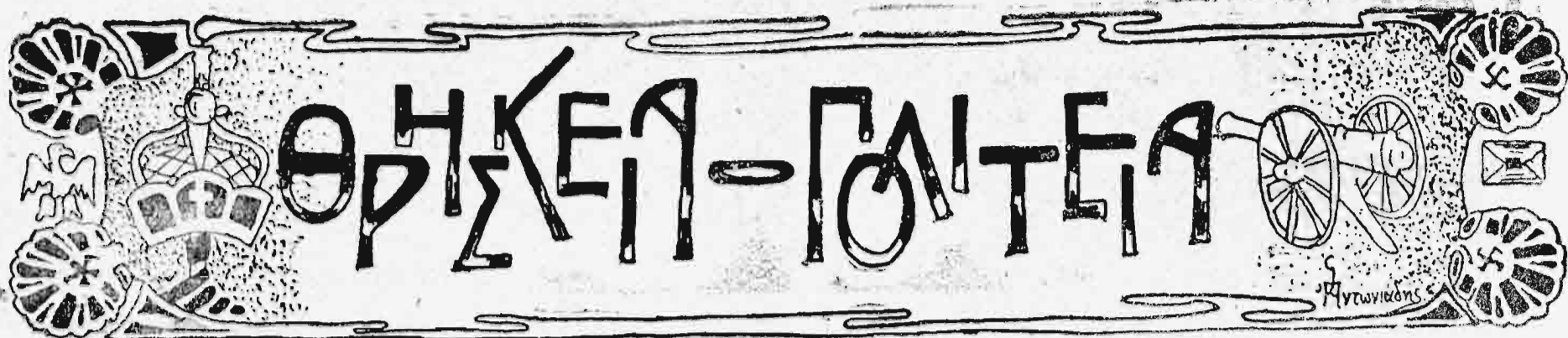
# 'Απ' Ολίγα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

\* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ \*



Δι Σουφραζέται ἐν Λονδίνῳ καταθραύουσαι τοὺς ὑαλοπίνακας τῶν καταστημάτων.



## Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

Εἰς τὴν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς περικοπὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως, τοῦ Χριστοῦ, «ὅστις διελέλυθε τοὺς οὐρανοὺς». Ἐξαιρεῖ τὴν συγκατάβασιν καὶ συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ὁ Μέγας οὗτος Ἀρχιερεὺς ἔχει πρὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ συνιστᾷ ὅπως μετὰ παρηγορίας προσερχώμεθα εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Μετὰ ταῦτα κάμνει διαστολὴν τοῦ κοινοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ Χριστοῦ, λέγων: «πᾶς ἀρχιερεὺς, ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν· μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀσθενείαν καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν».

Ὁ ἀναγνώστης τῆς περικοπῆς ταύτης μίαν ἔτι φορὰν αἰσθάνεται περισσότερον ἑαυτὸν φερόμενον πρὸς τὸν Μέγαν Ἀρχιερέα, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τὴν δύναμιν νὰ διατηρῇ ἀπαρεγκλίτως ὅσα ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς διὰ τῶν λόγων καὶ τοῦ βίου του ἐθέσπισε πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐχομεν, ἄλλως τε, τέλειον ὑπογραμμὸν τοῦ βίου μας καὶ θαυμάσιον ὁδηγόν, ὅστις προπορεύεται ἡμῶν καὶ μᾶς ἐνισχύει εἰς τὰς ἐναντιότητας τῆς ζωῆς, κατευθύνει τὰ βήματά μας, φωτίζει τὴν διάνοιαν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸ πνεῦμά μας σκέψεις ἀγαθὰς.

Αὐτό, ἄλλως τε, εἶναι τὸ ἔλεος καὶ ἡ χάρις, ἡ ἐκπορευομένη ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως. Τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμά του, αἱ κοινωναί, αἱ ὁποῖα θὰ ἐφαρμόσωσι τὰς ἀρχάς του, θὰ εὐρωσι τὴν ποθητὴν ἐν τῷ κόσμῳ εὐδαιμονίαν, ἀκύμαντον καὶ σταθεράν, διότι ἐπὶ τῆς ἀληθείας στηρίζεται αὕτη.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁμιλῶ περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως, τοῦ Χριστοῦ, δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτομαι καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς τοὺς ἐξ ἡμῶν λαμβανόμενους, καὶ τοὺς ὁποῖους ἡ θρησκεία μας ἔταξεν ὡς μεσίτας τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ἔνσαρκον ὑπόδειγμα σωφροσύνης, περινοίας καὶ ἀγαθότητος, καὶ ἀναλογίζομαι πόσον μέγα, πόσον ὑψηλὸν καὶ βαρὺ εἶναι τὸ ὑπόργημα τοῦτο τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἔχει ἓνα Χριστὸν ὡς προκάτοχον, τὸν Θεάνθρωπον ὡς τύπον!

Ὁ ἀρχιερεὺς σήμερον, ἀνώτερος πνευματικὸς καὶ ἐθνικὸς ἀρχηγός, ἔχει πρὸς τὰ πνευματικά του τέκνα καὶ πρὸς τὸ ἔθνος ἐν γένει μεγάλα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ.

Καὶ ὄντως ὁ ἀρχιερεὺς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνέβη τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου του, πρέπει μίαν καὶ μόνην σκέψιν νὰ ἔχη, ἐν καὶ μόνον ἰδανικόν: πῶς νὰ ὑπηρετήσῃ καλλίτερον τὴν θρησκείαν, ἣτις ἀγιάζει τὸ ὑπόργημά του, καὶ τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον τὸν διατηρεῖ. Ἀκολουθῶν δὲ ὡς πολικὸν ἀστέρα τὴν σκέψιν ταύτην, πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ διαθέσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις του ὅπως ἐξυπηρετήσῃ καλλίτερον τὸ ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον τῷ προβάλλεται, οὐδὲν ψηφῶν, οὔτε κόπου, οὔτε θυσίας, οὔτε θανάτου.

Ἄλλὰ ὁ ἀρχιερεὺς, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος, δὲν εἶναι ἀνθρώπος ἐστερημένος ἀδυναμίας· ἡ θέσις του ἔχει ἀνάγκην ἐνισχύσεως καὶ τὴν ἐνίσχυσιν ταύτην ὀφείλει νὰ τῷ δώσῃ τὸ ἔθνος, ὅλοι ἡμεῖς. Πρέπει ὅλοι πραγματικῶς, ἀποβάλλοντες τὰ μίσση μας, τὰ πάθη, τὰς προστριβάς μας πρὸς τὸν ἀρχιερέα ἄνθρωπον, νὰ συσπειρωθῶμεν περὶ τὸν θρόνον τοῦ ἀρχιερέως, περὶ τὴν πνευματικὴν ἡμῶν κορυφήν, καὶ διὰ τῆς ὁμονοίας, τῆς ἐνώσεως, τῆς ἀλληλεγγύης νὰ ἄρωμεν ὑψηλὰ τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας.

## Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

**Ἡ ἀνάκλησις τοῦ κ. Τσαρικόφ.** — Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τοῦ λήξαντος ἐφθημέρου εἶναι ἡ ἀνάκλησις τοῦ κ. Τσαρικόφ, πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας. Ἡ ἀνάκλησις αὕτη μεγίστην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ διπλωματικοὺς τῆς πρωτεύουσας κύκλους, εἰς οὓς, μέχρις ἐσχάτων ἐτι, ἐπεκράτει ἡ γνώμη, ὅτι ὁ κ. Τσαρικόφ ἀπέλαυε τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως.

Ἡ ἐν τῷ ζητήματι τῆς μεσολαδήσεως μεταξὺ τῶν δύο ἐμπολέμων κρατῶν πολιτικὴ τῆς Ρωσίας φαίνεται ὅτι ἐγέννησε ζωηρὰς διαφωνίας μεταξὺ τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεώς του. Βεβαίως, ὅτι ὁ κ. Τσαρικόφ εἶχε διαγράψῃ ἐπ' ἐσχάτων ἰδίαν καὶ προσωπικὴν ὅλως πολιτικὴν, ἣν ἐζήτει νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν κυβέρνησίν του.

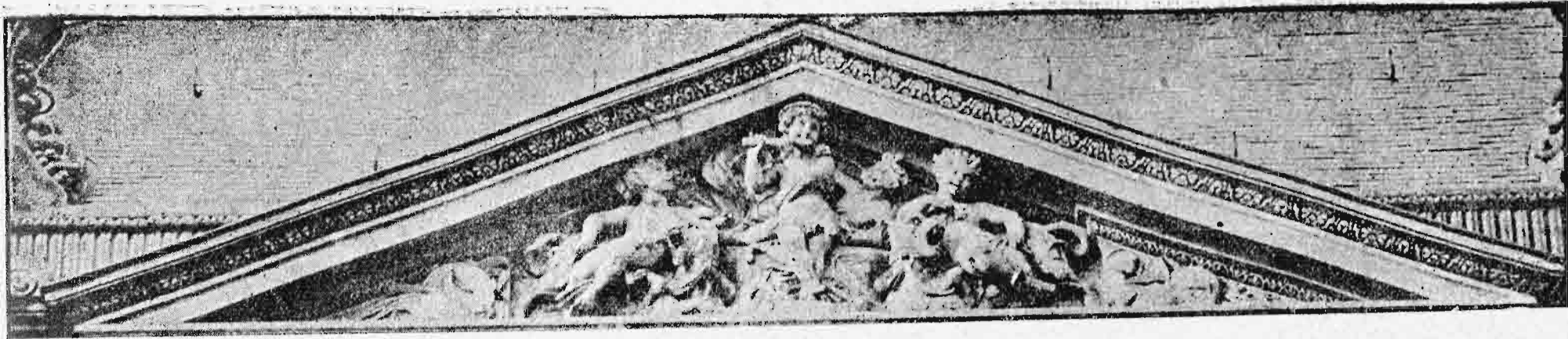
Ἡ «Βερολίνιος Ἡμερησία» ὑπομιμνήσκει ὅτι ὁ κ. Τσαρικόφ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντίπαλος τῆς Αὐστρίας ἐν τῇ Βαλκανικῇ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀνάκλησις αὕτη τοῦ κ. Τσαρικόφ, κατὰ τὴν δευτέραν φάσιν τοῦ ἰταλοτουρκικοῦ πολέμου, εἶναι βαθυτάτη καὶ πιστεύεται ὅτι αὕτη εἶναι συνέπεια τῆς δυσμενείας, εἰς ἣν τελευταίως ὑπέπεσεν ἐν Πετροπόλει, καὶ ἣτις φαινομενικῶς μόνον κολάζεται διὰ τοῦ διορισμοῦ του εἰς γερουσιαστήν. Ὁ κυριώτερος λόγος τῆς δυσμενείας ταύτης εἶναι ἡ ἀτυχὴς αὐτοῦ πολιτικὴ εἰς τὴν ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος τῶν στενῶν καὶ ἡ ὁποία ἐναυάγησε τελείως.

**Ὁ πόλεμος.** — Κατὰ τὸ τελευταῖον Ἰπουργικὸν Συμβούλιον αἱ ὑπουργοὶ τῶν Στρατιωτικῶν Μαχμοῦτ Σεφκέτ πασᾶς, τῶν ναυτικῶν Χουρσήτ πασᾶς, καὶ ὁ ἀναπληρωτῆς ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Ταλαὰτ βέης, συνήλθον παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἀσῆμ βέη καὶ συνεσκέφθησαν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς ἐνδεχομένης δράσεως τοῦ ἰταλικοῦ στόλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ καὶ κατὰ τῶν στενῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀγγελλομένων φημῶν περὶ τῆς πυρετώδους κινήσεως τῶν ρωσικῶν ναυπηγείων τοῦ Εὐξείνου.

Ὁ Ἀσῆμ βέης εἶπεν ὅτι καὶ κατὰ τελευταίας μετὰ τῶν πρεσβευτῶν συνεντεύξεις του ἐπανελάβε τὴν ρητὴν ἀπόφασιν τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ἐμμεῖνῃ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰσχυρῆς κυριαρχίας, ἣτις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀνακωχὴν. Ἐν τῷ αὐτῷ Ἰπουργικῷ Συμβουλίῳ ἀπεφασίσθη καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῶν πολεμικῶν λιμένων, οἵτινες εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἐπιθέσεις τοῦ ἰταλικοῦ στόλου.

Ἐκ μέρους τῶν πρεσβευτῶν τῶν Δυνάμεων οὐδὲν ἐγένετο διάδημα παρὰ τῇ Αὐτοκρ. Κυβερνήσει πρὸς μεσολάθησιν.

Ὁ γενικὸς διοικητὴς τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου ναύαρχος Φαραβέλλη εὐρίσκεται ἤδη ἐν τῷ λιμένι τοῦ Τάραντος, ἐν ᾧ παρατηρεῖται ἔκτακτος κίνησις. Μαῖρα ἐκ τριῶν καταδρομικῶν ἐξέπλευσεν ἤδη τοῦ λιμένος, ἀποτελοῦσα τὴν πρωτοπορείαν τοῦ ὅλου στόλου. Ἐν τῷ λιμένι πυρετώδεις διεξάγονται παρασκευαί, πλείστα δὲ μεταγωγικὰ ἀναμένουσιν, ὅπως παραλάβωσιν ἀποβατικὸν στρατὸν διὰ τὴν ἐπιχειρησὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ δράσιν.



## □ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ □

### Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Εἰς κοινωνιολόγος δημοσιεύει εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Φραγκοφύρτης» μακρὰν πραγματείαν περὶ τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Γοητευόμεθα ἀπὸ τοὺς ξένους ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὴν γραφίδα κινεῖ τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐνδιαφέρον των, καὶ δι' αὐτὸ πάντοτε μὲ σεβασμὸν ἀναγινώσκουμεν ὅσα, εἴτε ἐπαινετικά, εἴτε κατηγορητήρια ἀκόμη μᾶς ἀφιερώνουσι, διότι φρονοῦμεν ὅτι καὶ μέσα ἀπὸ τὰς βαρεῖας τῶν ἐπικρίσεις δυνάμεθα ν' ἀντλήσωμεν ὠφελίμους συμβουλὰς καὶ θαυμάσια παραδείγματα.

Τὸ αὐτὸ ὅμως, δυστυχῶς, δὲν δύναται νὰ συμβῆ καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Ὁ Γερμανὸς κοινωνιολόγος, ὁ πραγματευόμενος περὶ τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας, εἶναι κυριευμένος ἀπὸ μίαν πρόληψιν κατὰ παντὸς ἀγνοῦ, πατριαρχικοῦ, καί, προκατειλημμένος ὑπὲρ τῶν νεωτέρων τῆς κοινωνίας θεσμῶν, κατηγορεῖ τὸν Ἕλληνα, καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνίδα, διότι δὲν συνεμορφώθη ἤδη πρὸς αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμένει ἀκόμη εἰς τὰ πάτρια.

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν θερμότατα δι' αὐτὸ καὶ νὰ δεχθῶμεν τὴν κατηγορίαν του ὡς τὸν μεγαλείτερον καὶ λαμπρότερον ἔπαινόν μας.

Ἡμεῖς πάντοτε μετὰ λύπης παρακολουθοῦμεν τὴν ἐκ τῶν πατρῶν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ δὲν ἀποκρύπτομεν τὰ δάκρυά μας, ὅταν βλέπωμεν τὸν ἀγνόν, τὸν ἀφελῆ, τὸν αὐστηρὸν βίον τῆς Ἑλληνίδος νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῆς γενικῆς ἀφομοιώσεως καὶ τῆς ξενικῆς ἐπιδράσεως. Δι' αὐτὸ τώρα, ὅτε ξένη ἀντίληψις καὶ κρίσις μᾶς διαπιστώνει τὸ ἐναντίον, παρηγορούμεθα ἀρκετὰ καὶ χαίρομεν ἀνυποκρίτως.

✱

Ἐν τούτοις, νομίζομεν ὅτι πρέπει ν' ἀκουσθῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ φωνὴ τῆς διαμαρτυρίας, ἡ ὁποία ὑποῦται εὐθὺς ὡς ὁ Ἕλλην ἀναγνώσις τὰς σχετικὰς τοῦ ἀρθρου γραμμὰς.

Μᾶς κατηγορεῖ ὅτι αἱ πόλεις μας, καὶ ἀποβλέπει εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ τῶν τῆς Τουρκίας ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας κατοικεῖ πολὺς ἑλληνικὸς πληθυ-

σμός, ἔχουσι μίαν βαρεῖαν ἀνατολικὴν ὄψιν, ἡ ὁποία τὸς καθιστᾷ πληκτικὰς καὶ μονότονους. Αὐτὸ εἶναι βεβαίως ἓνα ἀπὸ τὰ μικρότερα τῶν ἐλαττωμάτων μας, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως πάντοτε δὲν εἴμεθα καὶ μόνοι ἡμεῖς ὑπεύθυνοι.

Ἄλλὰ διὰ μόνους αὐτοὺς τοὺς λόγους δὲν εἶναι πληκτικαὶ καὶ μονότονοι αἱ πόλεις μας· ὑπάρχουν, κατὰ τὸν σοφὸν δημοσιολόγον, καὶ ἄλλαι αἰτίαι, αἰτίαι ἠθικαί. Αἴφνης δὲν βλέπει ζεύγη ἐρωτευμένων νὰ διολισθαίνουν εἰς τὸς ὁδοὺς καὶ νὰ εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν λαθραίου τινὸς φιλήματος· δὲν βλέπει τὴν εὐθυμίαν, δὲν βλέπει τὴν χαρὰν καὶ τὴν κίνησιν.

Ἡ Ἑλληνίς, λέγει, εἶναι κλεισμένη εἰς τὸν γυναικῶνίτην της καὶ ζῆ μόνον διὰ τὰ παιδιά της· δίδει χοροὺς, ἔχει ὠρισμένας ἡμέρας ὑποδοχῆς, ὁμιλεῖ, συζητεῖ, ἀλλὰ μένει κατὰ βάθος Ἀνατολίτις.

Ὁ Ἕλλην εἶναι ἄγριος εἰς τὰς σχέσεις του· τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς εἶναι ἡ ἀσθενής του πλευρά· οὐδεμίαν ἀνέχεται προσβολὴν καὶ πολλάκις βάφει μὲ τὸ αἷμα κάθε ὑποψίαν.

Εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συναναστροφὰς δὲν διακρίνονται οἱ Ἕλληνες διὰ τὸ χιοῦμόρ των, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τὸ εἶρον πνεῦμά των.

✱

Αὐτὸ λέγει ὁ Γερμανὸς κοινωνιολόγος περὶ ἡμῶν καὶ τῆς κοινωνίας μας, τὴν ὁποίαν βλέπει μὲ τὸ πρῶμα τῆς εὐρωπαϊκῆς, καὶ μάλιστα τῆς ἐκφύλου ἀντιλήψεως.

Ἐν πρώτοις, ἂν ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο Γερμανός, ἀλλὰ ἐρυθρόδερμος τῆς Ἀμερικῆς, εἶχε δὲ τὴν ἰδίαν ἐπιβολὴν καὶ ἀξίαν, πάλιν θὰ ἐκατηγόρει τὰς κοινωνίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰς κοινωνίας τῶν ἐρυθροδέρμων, ὡς κατηγορεῖ τὴν ἑλληνικὴν, διότι δὲν ἐμμίμηθη ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Ἄς μάθῃ ὅμως ὅτι δὲν μᾶς συγκινεῖ Ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια διετήρησε καὶ θὰ διατηρήσῃ τὸν πατριαρχικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ὅλος ἕξ ἐνστικτοῦ καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβολῆς. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν φαιδρότητα, οἱ Ἕλληνες, προτοῦ ἀκόμη οἱ ὁμόφυλοί του ἐκπολιτισθῶσι κἄν, εἶχον ἀναγάγει τὸν ἔρωτα, τὸν

ἀγνόν, τὸν ἀφελῆ, τὸν ὑπέροχον ἐπὶ τοῦ στηλοβάτου τῶν βωμῶν των, ἡ κοινωνία δὲ αὐτὴ οὐδέποτε θ' ἀποβάλλῃ τὸ αἶσθημα αὐτὸ ἐκ τῆς καρδίας της ἐξηρμένον καὶ ὑπέροχον. Τώρα ἂν αἱ σχέσεις τῶν δύο φύλων δὲν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν εἰς τὴν αὐτὴν παραλυσίαν, ἀνηθικότητα, εἴτε εἶναι τόσον ἀνειμένα καὶ χαλαρά, τοῦτο εἶναι στοιχεῖον κάποιας ἠθικῆς ἀντιλήψεως πολὺ ὑψηλῆς καὶ πολὺ ἀξιεπαίνου.

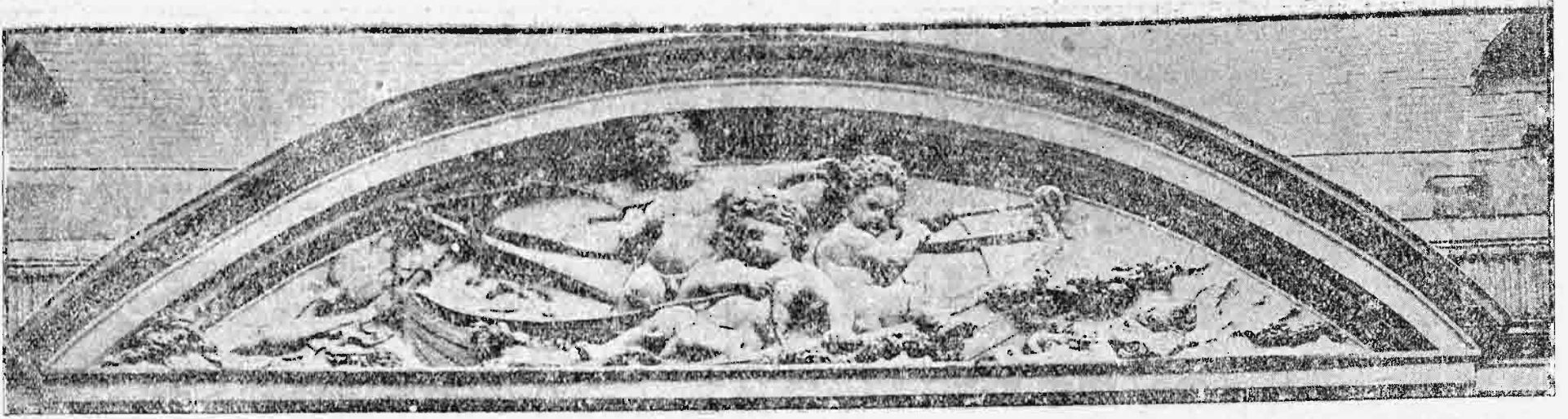
Ἡ Ἑλληνίς κόρη εἶναι καὶ θὰ μείνῃ τὸ καύχημα τῆς οἰκογενείας της, τὴν ὁποίαν κοσμεῖ μὲ τὴν χάριν της, μὲ τὴν ἀγνότητά της καὶ μὲ τὰ θέληγτρα της, τὰ ὁποῖα τόσον ἐκτιμᾷ, ὥστε νὰ μὴ σκορπίσῃ εἰς τοῦ πρώτου τυχόντος τὴν ἀρέσκειαν, τὸν ὁποῖον καὶ θ' ἀντικαταστήσῃ προτοῦ προφθᾶσῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ καπέλλο της.

Μᾶς κατηγορεῖ ὅτι εἴμεθα περιορισμένοι εἰς τὰς συναναστροφὰς μας καὶ ὅτι ἡ οἰκοδόσποινα ἔχει μίαν jour fixe ὑποδοχῆς, τὰς δὲ λοιπὰς κλείεται εἰς τὸν γυναικῶνίτην κοντὰ στὰ παιδιά της. Αὐτὸ εὐθὺς καταρρίπτεται ἀφ' ἑαυτοῦ, διότι κυρία, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ὠρισμένην ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς, δὲν θὰ λείψῃ βέβαια νὰ ἐπισκέπτεται τὰς φιλικίας της οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπισκέπτονται, κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας ἐκείνων ἡμέρας ὑποδοχῆς. Ἄρα δὲν εἶναι ἐγκλειστος εἰς τὸν γυναικῶνίτην της. Ἀλλὰ, καὶ ἂν τοῦτο συμβαίῃ, πάλιν ὁ γυναικῶνίτης τῆς γυναικός, δηλαδὴ ὅλον τὸ σπῆτι της, μ' ὅλην τὴν οἰκογένειάν της, εἶναι εἰς πολὺ μέγας καὶ εὐρὺς κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλληνίς δύναται νὰ δρᾷ πολὺ εὐεργετικώτερον καὶ ἐθνωφελέστερον, παρὰ εἰς τὰ ξένα σαλόνια.

Τέλος ἄς μὴ παραλείψῃ νὰ στρέψῃ ἐν βλέμμα εἰς ὅλα τὰ ἔργα, τὰ φιλανθρωπικὰ καὶ εὐγενῆ, τὰ ὁποῖα ὀφείλουσι τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν εὐημερίαν των εἰς τὰς Ἑλληνίδας κυρίας.

✱

Θὰ ἐξηκολούθουν ἐπὶ πολὺ ἀναιρῶν τὸν Γερμανὸν κοινωνιολόγον, ἀλλὰ σταματῶ, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἡ ὁποία ἀνέγνωσε τὸ ἀρθρον του, θ' ἀναστηλώσῃ μίαν πολὺ μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν διαμαρτυρίαν.



## Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

### Ἡ ψυχὴ.

Πρὸ τῆς σοφῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπί-  
νου σώματος ἐκθαμβὸς ὁ ἀρχαῖος ἰατρὸς Γα-  
ληνός, προεκάλεῖ πάντα τὸν βουλόμενον νὰ  
προέλθῃ εἰς τὸ μέσον καὶ ἀποδείξῃ ἂν δύνά-  
ται, ἀλλὰ μετὰ ἐπισταμένην ἑκατὸν ἐτῶν με-  
λέτην, ὅτι ὑπάρχει ἔστω καὶ μία ἴς, ἣτις  
ἄλλως ὄφειλε νὰ τεθῆ, παρὰ ὡς ὑπὸ τοῦ Δη-  
μιουργοῦ ἐτέθη. Ὅσην ἴηποτε ἐν τούτοις  
σκοπιμότητα καὶ ἂν ἐξαγγέλλῃ τὸ σῶμά μας,  
οὐδὲν ἕτερον εἶναι, παρὰ ἡ σκιὴν καὶ τὸ κα-  
τοικητήριον τοῦ πνεύματος· ναί, τοῦ πνεύμα-  
τος, ὅπερ εἶναι ὁ κύριος καὶ χειριστὴς τοῦ  
πηλίνου ὀργάνου.

Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον ὕλη ἀλ-  
λοιωτὴ καὶ ἐκτατὴ καὶ διαιρητὴ καὶ ἀδια-  
λείπτως φθειρομένη καὶ ἐπισκευαζομένη.  
Εἶναι συγχρόνως καὶ νοῦς ἀπλοῦς καὶ ἀμι-  
γῆς, κατὰ τὸν Κλαζομένιον· εἶναι συγχρό-  
νως καὶ μονὰς ἀδιαίρετος, κατὰ τὸν Πυθα-  
γόραν· εἶναι συγχρόνως καὶ ἐγὼ νοοῦν ἑαυτὸ  
καὶ τὰ περὶ ἑαυτοῦ· εἶναι συγχρόνως καὶ  
προσωπικότης, ἥς τὰ βάθη ὑφίστανται  
ἀναλλοίωτα, παρὰ τὴν μετὰμειψιν τῶν ἐτῶν,  
παρὰ τὴν μεταλλαγὴν τῶν ἐξωτερικῶν σκη-  
νογραφιῶν, παρὰ τὴν παλίσροϊαν καὶ ἀμπω-  
τιν τῆς περικλωθούσης ἡμᾶς ὕλης. Τὸ σῶμα,  
ἔπερ νῦν φέρω, δὲν εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον  
πρὸ δεκαετίας ἔφερον, οὐδὲ θὰ ὑφίσταται  
μετὰ δεκαετίαν· ἡ ἀτομικότης μου ὅμως οὔτε  
ἠλλάξεν, οὔτε θ' ἀλλάξῃ οὐδέποτε. Δύνασθε  
νὰ κόψητε τὴν χειρὰ μου ἢ τὸν πόδα μου ἢ  
ν' ἀκρωτηριάσητε τὴν κεφαλὴν μου· τὸ ἐγὼ  
μου ὅμως νὰ διαμελήσητε δὲν δύνασθε. Δύ-  
νασθε νὰ μετρήσητε τὸ σῶμά μου καθὼ ἐκτα-  
τόν· ὄχι ὅμως καὶ τὸ πνεῦμά μου, τὸ ὁποῖον  
δὲν ἀντιμετρεῖται μὲ τὴν ὕλην. Δύνασθε νὰ  
περιορίσητε τὴν σάρκα μου εἰς φυλακὴν καὶ  
τὴν ἀλυσόδεσητε μάλιστα· ἀλλὰ τὰς πτέρυ-  
γας τῆς ἀπεριόριστου ψυχῆς μου, τῆς γινω-  
σκούσης καὶ ἀπὸ τῶν κατέργων καὶ ἀπὸ τῶν  
δεσμῶν νὰ διολισθαίνῃ, νὰ ἀποκόψῃτε οὐδα-  
μῶς ἰσχύετε· διότι καὶ φυλακίζομένου τοῦ  
σώματος, αὐτὴ καὶ πάλιν εἶναι ἱκανὴ νὰ  
ὄνειροπολῇ τὸ παρελθόν, ν' ἀναπλάττῃ τὸ  
μέλλον καὶ νὰ συγγράφῃ μάλιστα μαζὶ μὲ  
τὸν Silvio Pellico συγγράμματα ἐπιζῶντα  
γενεᾶς γενεῶν.

Παρατηρήσατε τὴν διπλὴν φάσιν τῆς ἀν-  
θρωπίνης ζωῆς: Ἐντεῦθεν ἔχετε θρέψιν καὶ  
πάχυνσιν καὶ ἀνάπτυξιν καὶ μαρασμὸν τοῦ  
ζωικοῦ μας ὀργανισμοῦ, πράγματα, τὰ ὁποῖα  
ἔχομεν κοινὰ ὄχι μόνον πρὸς τὰ ἄλογα ζῷα,  
ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὰ ἐτι τὰ φυτὰ, τὰ ἐν τῇ

κοπρίᾳ φυτευόμενα, ἀναπτυσσόμενα καὶ μα-  
ραρινόμενα. Ἐκεῖθεν ἔχετε αὐτογνωσίαν, ἀν-  
τίληψιν τῶν περὶ ἡμᾶς, ἀναπαράστασιν τοῦ  
παρελθόντος, διαπλατυσμὸν πρὸς τὸ μέλλον,  
μνήμην, ἀνάμνησιν, ἐμπνευσιν, φαντασίαν,  
ἐνοράσεις ὑπερφυεῖς, ἐλευθερίαν δράσεως,  
ἀσύγκριτον προοδευτικότητα, ἐρωτα, συμπά-  
θειαν, ἀγάπην, εὐγνωμοσύνην, φιλάνθρωπίαν,  
θηρσκειτικότητα τέλος, δι' ἣν ἡ ἐσωτάτη  
ἡμῶν οὐσία πλησίστιος πρὸς τὴν ἑαυτῆς  
Ἀρχὴν φέρεται, καὶ ἣτις, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο  
τὸ μόνον γνώρισμά μας, θὰ ἤρκει νὰ μᾶς  
ἀνυψώσῃ ὑπεράνω τῶν ἀστέρων καὶ ζῶων  
ὡς τὸ εὐγενέστερον τοῦ Θεοῦ πλαστούργημα.  
Τούτων λοιπὸν οὕτως ἐχόντων καὶ διπλῶν  
τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν οὐσῶν, τίς δὲν  
ἐννοεῖ ὅτι διπλῆ ἐξάπαντος θὰ εἶναι καὶ ἡ  
φύσις μας — ὕλη καὶ πνεῦμα — σὰρξ καὶ  
ψυχὴ — χροὸς ἀπὸ τῆς γῆς ληφθεὶς καὶ  
πνοὴ τοῦ Πλάστου ἀείζωος καὶ ἀθάνατος —  
μερὶς ὄρατὴ, μηδαμῶς διαφέρουσα τοῦ πηλοῦ,  
ὃν ποδοπατοῦμεν, καὶ μερὶς ἀόρατος, ἐφ' ἣς  
τὸ Θεῖον τὴν ἑαυτοῦ σφραγίδα ὡς ἐπὶ συγ-  
γενοῦς οὐσίας ἐνεκόλαψεν;

### Ἡ ψυχὴ νοοῦσα.

Ἐπιθυμοῦμεν ἤδη, ὦ ἀναγνώστα, νὰ διεξέλ-  
θωμεν ἐν βλῆ τῇ δυνατῇ συντομίᾳ τὰς δια-  
φόρους ἐνεργείας τῆς μιᾶς καὶ ἀδιαίρετου  
ψυχῆς, ἵνα ἐπὶ πλέον θαυμάσῃς τὴν ἐν σοὶ  
θείαν εἰκόνα; Ἄλλοτε θὰ κάμωμεν λόγον περὶ  
τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ ἐν τῷ κρανίῳ φυλασσο-  
μένου. Ἐνταῦθα ἔχει ἡ ψυχὴ τὴν κυρίως  
καθέδραν τῆς, ἀφ' ἣς ἔρχεται πρὸς τὰ ἐξω  
ἡμῶν εἰς συνάφειαν. Ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου  
ἀναχωροῦσι νεῦρα πολυάριθμα, διακλαδιζό-  
μενα καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ μέχρι τῶν αἰ-  
σθητηρίων διήκοντα, καὶ τὰ νεῦρα ταῦτα  
εἶναι τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα τῆς ψυχῆς.  
Δὲν εἶναι ἀπλά, ἀλλὰ διπλά, ἀποτελούμενα  
ἀπὸ δύο κλωστὰς σύνεστραμμένας, ἵνα διὰ  
τῆς μιᾶς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐξαποστέλλῃ ἡ ψυχὴ  
πρὸς τὰ ἐκτὸς τὰς διαταγὰς τῆς, εἰς δὲ τῆς  
ἐτέρας διεχίται ἐν ἑαυτῇ τὰς ἐξωτερικὰς  
ἀντιλήψεις καὶ παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἡ  
ἔρασις, ἡ ἀκοή, ἡ ὀσφρησις, ἡ γεῦσις καὶ  
πρὸ πάντων ἡ ἀφῆ εἰς τὰ ἐνδον ἡμῶν εἰσκο-  
μίζουσι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ψυχὴ,  
πρὸς τὴν ἱκανότητι, ἦν κέχτηται, τοῦ ν' αὐτο-  
γινώσκῃται καὶ περισυλλέγῃται εἰς ἑαυτὴν  
αὐτοκατοπτριζομένη, ἀποκτᾷ καὶ ἐτέραν  
ἱκανότητα, τοῦ νὰ ἀποθηκεύῃ ἐν ἑαυτῇ πλεῖ-  
σιον ὕλικὸν χρωμάτων, σχημάτων, γεύσεων,  
ὁσμῶν, εἰκόνων, ἐντυπώσεων, ἀντιλήψεων  
τέλος πάντων ἀκατεργάστων καὶ πολυοικί-  
λων, ἐξ ὧν αὐριον θὰ κατεργασθῇ τὸ ὄρατον  
τῶν γνώσεων τῆς οἰκοδόμημα.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὃν πεπερασμένον

καὶ ζῆ ἐν χρόνῳ. Πᾶσαι δὲ αἱ γνώσεις, ἃς  
ἀποκτᾷ ἐξωθεν, θὰ τὸν διέφευγον καὶ θὰ ἔμενε  
διαπαντὸς ἀμαθής, ὡς ἔταν ἐγεννήθη, ἐὰν δὲν  
ἐπροκίξεν ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν μὲ τὴν *Μνή-  
μην*, μὲ τὴν θαυμασίαν δηλ. ἐκείνην ἐνέρ-  
γειαν, ἣτις ὡς καλὴ οἰκοκυρὰ γινώσκει νὰ  
ἀποταμιεύῃ τὰ γνωσθέντα εἰς τὰ ψυχικὰ  
βάθη, διὰ νὰ ἐξάγῃ ἔπειτα αὐτὰ, ὡς ἂν μᾶς  
χρειάζονται. Ἡ μνήμη εἶναι μία ἀπὸ τὰς  
σπουδαιότερας ἱκανότητας τῆς ψυχῆς, ὡς βᾶ-  
σις πολλῶν πνευματικῶν ἡμῶν πράξεων.  
Διότι τί εἶναι ἡ ἐπιστήμη, παρὰ ὀρμαθὸς γνώ-  
σεων συλλεχθεισῶν διὰ τῆς μνήμης; Ποῦ ἡ  
πεῖρα καὶ ἡ ταύτης θυγάτηρ τέχνη στηρί-  
ζονται, παρὰ ἐπὶ τῆς μνήμης; Ποῦ βασιζέται  
ἡ προβλεπτικότης περὶ τῆς αὐριον, παρὰ  
ἐπάνω εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ παρελθόντος, ἃς  
θέτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἡ μνήμη; Τί  
ἄλλο προϋποθέτου ἡ σπουδὴ καὶ ἀνατροφή,  
παρὰ τὴν μνήμην; Καὶ τί πρᾶγμα εἶναι ἡ  
γλωσσομάθεια, παρὰ ζήτημα μνήμης; Ἡ  
μνήμη ἄρα εἶναι τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς  
ψυχῆς, ἐξ οὗ ἡ ἀνάμνησις ἐξάγει πᾶν, οὐτινος  
δεῖται. Καὶ μὲ ὁποῖον παράδοξον πολλάκις  
τρόπον! Κάποτε αἱ ἀποθησαυρισθεῖσαι ἰδέαι  
παρέμεναν ἐπὶ ἔτη ὑπνώττουσαι ὡς εἰς λή-  
θαργον. Ἄλλ' ἤρκεσεν ἐν ἀσήμαντον περι-  
στατικόν, ἐν μακρυνόν ἄσμα, ἐν ἀπεξηραμέ-  
νον ἄνθος, ἐν τίποτε, διὰ νὰ τὰς ἀφυπνίσῃ  
ζωηρὰς καὶ κούφους. Πόσας ἀναμνήσεις δὲν  
φέρει εἰς τὸν νοῦν μας ἡ φωτογραφία τῆς  
μητρὸς μας! Πόσας τὰ ἐκ τῆς πολυκαιρίας  
κιτρινίσαντα χειρόγραφα τῶν μαθητικῶν μας  
χρόνων! Πόσας ὁ ναῖσκος τοῦ χωρίου μας!  
Πόσας ἡ σημαῖα, ὀρωμένη μάλιστα ἐν ξένη  
γῆ! Πόσας αἱ συντετριμμένα στήλαι τοῦ  
Παρθενῶνος! Πόσας ὁ Τίμιος Σταυρός! Ἄρ-  
κεῖ νὰ ρίψωμεν τὸ βλέμμα ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου  
ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ προβάλῃ εἰς ὑπαρξιν ὀλό-  
κληρος κόσμος ἰδεῶν, ἐν συνειρμῷ ἀλληλο-  
κρατουμένων.

Ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει μόνον τὴν ἰδιότητα τοῦ  
νὰ συλλεγῇ γνώσεις διὰ τοῦ γνωστικοῦ καὶ  
ἀνακαλῇ αὐτὰς διὰ τοῦ μνημονικοῦ. Ἐχει  
συγχρόνως καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ χρωματίζῃ  
μὲ ἐνέργειαν καὶ ζωὴν τὰς συλλεχθείσας  
γνώσεις, ἐξεργαζομένη ὕλας πολλάκις εὐτε-  
λεῖς ἐπὶ τῇ βᾶσει ἰδεωδῶν προτύπων καὶ μορ-  
φόνουσα αὐτὰς εἰς λαμπρὰ τοῦ Καλοῦ καὶ  
τοῦ Τελείου σύμβολα. Ἐντεῦθεν προέρχεται  
ἡ Καλλιτεχνία, εὐγενὲς ἔκγονον τῆς Φαντα-  
σίας. Ἡ *Φαντασία* εἶναι ἄλλο σπουδαῖον  
προτέρημα τῆς ψυχῆς. Ὑπὸ τὴν λεπτοφυᾶ  
αὐτῆς χεῖρα τὰ πάντα ὀρθοῦνται καλλίχρωμα,  
ἀρωματώδη, εὐγλωττα, φρίσσοντα, φαιινά,  
ἐμψυχωμένα. Μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ καὶ  
τοῦ ἰδεώδους κόσμου ἱσταμένη, λαμβάνει ἀπὸ  
μὲν τοῦ δευτέρου τὰς συλλήψεις καὶ ἐμπνεύ-  
σεις τῆς, ἀπὸ δὲ τοῦ πρώτου τὴν ὕλην, εἰς ἣν

θὰ προσδώσῃ μορφὴν. Ὑπὸ τοὺς δαιμονολή-  
πτους τότε δακτύλους τῆς τὸ μάρμαρον τοῦ  
ἀνδριαντοποιοῦ καθίσταται εὐτορνος σάρξ,  
τὸ πανίον τοῦ ζωγράφου ζῆ καὶ κινεῖται, ἡ  
λύρα τοῦ μουσικοῦ μέλπει γλυκύφθογγος, ὁ  
Πήγασος τοῦ ποιητοῦ περυγίζει πρὸς τὰ  
ἄνω. Θάμβος καὶ ἔκστασις κατέχουσι τὸν  
ἀκρατήν.

Οὐδ’ ἴσταται μέχρι τῆς φιλίας τῶν Ἄνω  
κόσμων ἡ ψυχὴ μας. Χωρεῖ διὰ τῆς νοήσεως  
ἔτι περαιτέρω. Εἰσδύει εἰς αὐτὰ τὰ ἄδυτα τοῦ  
Ἄπειρου, τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ  
Ἀναλλοιώτου διὰ τῶν μουσικῶν αὐτῆς Ἐνο-  
ράσεων. Ἐκ τῶν περὶ ἡμᾶς πεπερασμένων  
ὄντων, τῶν δουλευόντων εἰς τὴν χωρητικό-  
τητα καὶ τὴν ἔκτισιν, ἀνάγεται εἰς τὴν θεω-  
ριαν τῆς Ἀπειροτελείου Σφαιρας (διὰ τὰ με-  
ταχειρισθῆναι τὴν παρομοίωσιν τοῦ Πασκάλλ),  
ἡς τὸ κέντρον πανταχοῦ καὶ ἡ περιφέρεια  
οὐδαμοῦ. Ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου, τοῦ  
σημειοῦντος τὴν διαδοχὴν καὶ τὰς μεταλλα-  
γὰς τῶν ἐπιγεῖων, συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν  
τοῦ Ἀχρόνου, οὐτινος τὸ μέτωπον ρυτίδες  
ἠυλάκωσαν καὶ ὅστις δὲν ἐγνώρισε νεότητα  
καὶ γῆρας, διότι αὐτὸς εἶναι τὸ Ἄλφα καὶ  
τὸ Ὠμέγα, ὁ Ὠ καὶ ὁ Ἡν καὶ ὁ Ἐρχόμε-  
νος, ὁ Παντοκράτωρ. Ἐκ τῆς ὄψεως τῶν πο-  
λυποικίλων δημιουργημάτων, τῶν καθ’ ἑαυτὰ  
κεχωρισμένας μονάδας ἀποτελούντων, καθορᾷ  
τὸ ἐνιαῖον σχέδιον ἐνιαίας δημιουργίας, ὑφ’ ἣν  
δευτερεύουσαι αἰτίαι ἐξαγγέλλουσι τὴν Μίαν  
καὶ Πρώτην Αἰτίαν τοῦ παντός. Ἐκ τῆς ἀν-  
θρωπίνης ἐπιστήμης τέλος, τῆς ἀναζητούσης  
τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ ἀνευρισκούσης φεῦ!  
εἰμὴ ψήγματα ἀληθείας ἀναμεμιγμένα καὶ  
ταῦτα μὲ σκωρίαν πολλήν, ἀνέρχεται εἰς τὴν  
ἐννοίαν τοῦ Παντεπιστήμονος, ὅστις εἶναι ἡ  
αὐτοαλήθεια, ὡς τὸ ὄντως ὄν. Οὗτος ἀπο-  
τελεῖ τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν πνευματικῶν ἐρευ-  
νην μας, καὶ τούτου ἡ ὄψις θὰ χορτάσῃ ἐπὶ  
τέλους τὴν πρὸς τὸ εἰδέναι ἀκόρεστον τάσιν  
μας. «Ὁ Θεός, λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος,  
τῶν νοουμένων ἐστὶ τὸ ἀκρότατον, εἰς ὃν  
πᾶσα ἐφροσύνη ἴσταται, καὶ ὑπὲρ ὃν οὐδαμοῦ  
φέρεται. Οὐδὲ γὰρ ἔχει τι ὑψηλότερον ἢ ὅλως  
ἔξει, οὐδὲ ὁ φιλοσοφώτατος νοῦς καὶ διαβα-  
τικώτατος ἢ πολυπραγμονέστατος. Τοῦτο γάρ  
ἐστὶ τὸ τῶν ὀρεκτῶν ἔσχατον, καὶ, οὐ γενο-  
μένοις, πάσης θεωρίας ἀνάπαυσις».

Ἡ εὐγενὴς αὕτη ἰκανότης τῆς ἀνθρωπίνης  
ψυχῆς τοῦ συλλαμβάνειν ἰδέας ὑπερκοσμίου  
καὶ νοεῖν τὸν Ποιητὴν τῆς, ἐνῶ οὐδὲν τῶν  
ἐπιλοίπων ὄντων κέκτηται τὴν δύναμιν τοῦ  
ν’ ἀνυφουταί μέχρι τῆς πρώτης Πηγῆς καὶ  
Αἰτίας του, ἐξηγεῖται μόνον διὰ τῆς συγγε-  
νείας τε καὶ κοινωνίας τοῦ πεπερασμένου  
ἀνθρωπίνου νοῦ πρὸς τὴν Ἄπειρον καὶ  
Ἀπόλυτον Διάνοιαν. Αἱ ὑπέργειοι ἰδέαι εἶναι  
ἡ ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας ἀκτινοβολία τοῦ Ἀνε-  
σπέρου Ἡλίου, τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτάτων  
ἡμῶν ἀντικατοπτριζομένου, ὡς ὁ φυσικὸς  
ἥλιος ἐπὶ τῆς ἐρρυτιδωμένης ἐπιφανείας  
λίμνης ἀντικατοπτρίζεται. Εἶναι, κατὰ τὸν  
Καρτέσιον, «ἡ σφραγὶς τοῦ Ἐργάτου ἐπὶ  
τοῦ ἔργου αὐτοῦ». Ναί! ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ  
καὶ πηγὴ τῶν ἀγίων ἐνοράσεων. Ὁ ἀνθρώ-  
πινος λόγος εἶναι ἀντανάκλασις τοῦ Θεοῦ  
λόγου. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ  
αἱ ἐπιστημονικαί μας κατακτήσεις τελούνται  
τῆς θείας ἐλλάμψεως δαδουχούσης. «Οὐδὲν  
θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν, γράφει καὶ ὁ εὐσε-  
βοῦς Μαλεβράγγιος, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐβοή-  
θει νὰ τὸ ἴδωμεν. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ φωτίζων

τοὺς φιλοσόφους ἐν τῇ ἀποκτήσει γνώσεων,  
τὰς ὁποίας ἀνθρωποὶ ἀγνώμονες ὀνομάζουσι  
φυσικάς, ἐνῶ αὐταὶ μᾶς ἔρχονται οὐρανό-  
θεν. Αὐτὸς εἶναι, κυρίως εἰπεῖν, τὸ φῶς τῆς  
διανοίας καὶ ὁ πατήρ τῶν φώτων. Αὐτὸς δι-  
δωσι τοῖς ἀνθρώποις γνῶσιν. Αὐτὸς, ἐν μιᾷ  
λέξει, εἶναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φω-  
τίζον πάντα ἀνθρώπον, εἰς τὸν κόσμον  
ἐρχόμενον».

**Ἡ ψυχὴ αἰσθηνομένη.**

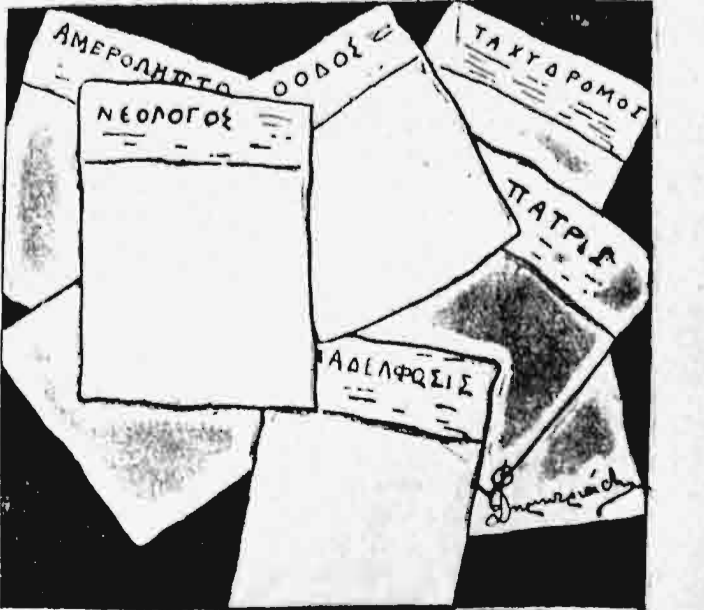
Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δὲν νοεῖ μόνον· ἀλλὰ  
καὶ αἰσθάνεται καὶ παθαίνεται καὶ προσκολ-  
λᾶται καὶ ἀγαπᾷ. Ἄνευ τοῦ αἰσθήματος καὶ  
ἡ πελωριώτερα διάνοια θὰ ἦτο ὄρος κεκα-  
λυμμένον μὲ πάγον. Ἄλλ’ ὁ Θεὸς εἰσήγαγε  
καὶ τὸ αἰσθημα εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ οὕτω  
κατέστησε ζεστήν τὴν ζωὴν. Παρατηρούμενον  
ἐν τῇ ὀλοκληρίᾳ τοῦ τὸ ἀνθρώπινον αἰσθημα,  
παριστάνει ἐν τῇ προσγειώτερά του ὄψει ση-  
μεῖά τινα πρὸς τὰ ζῶν κοινά· διότι περιλαμ-  
βάνει πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τοὺς νυγμοὺς τῆς  
πένης καὶ δίψης καὶ τὰς χαμηλὰς ἐκείνας  
πρὸς αὐτοσυντηρησίαν καὶ ἀναπαραγωγὴν  
ὁρμὰς, τὰς χαρακτηρίζουσας τὰ κατώτερα  
εἶδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Ἄλλ’ αὕτη εἶναι  
ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ ζῶων καὶ ἀνθρώ-  
πων, ὅτι ἐν τῷ τελευταίῳ εὐρηγεται καὶ τὰ  
καλούμενα ἠθικὰ συναισθήματα, οἷον ἡ  
χαρὰ, ἡ θλίψις, ἡ ἐλπίς, ἡ ἀπόγνωσις, ἡ ὑπο-  
μονή, τὸ θάρρος, ἡ εὐθυμία, ἡ δυσθυμία κτλ.,  
ὧν τινων ἢ ὅλως στεροῦνται ἡ ἐλάχιστα μετέ-  
χουσι τὰ ἄλογα. Ἰδιαίτατα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ  
ψυχῇ σελανίζει ἡ ἀγάπη, τὸ μέγα τοῦτο καὶ  
πανσθενὲς αἰσθημα, ὑφ’ οὗ οἰσθηλατούμενοι  
ζητοῦμεν νὰ ἐκχυθῶμεν πρὸς τὰ ἔξω καὶ  
πλατυνηθῶμεν ἐν τοῖς ἄλλοις, ἀνευρίσκοντες  
ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τῶν τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν. Τοῦτο  
εἶναι γνῶρισμα τόσον οὐσιώδες τῆς ἀνθρωπί-  
νης ψυχῆς, ὥστε ἐν αὐτῇ κυρίως ὁ Κικέρων  
ἀνεύρισκε μίαν τῶν μεγαλειτέρων ὑπεροχῶν  
τοῦ ἀνθρώπου. «Ἀφαιρέσατε, ἔλεγεν, ἀπὸ  
τὸν ἀνθρώπον τὴν καρδίαν. Ἀπομένει δια-  
φορὰ τις μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ κτήνους; Τί  
λέγω; μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ λίθου;»

Ἡ ψυχὴ λοιπὸν ἀγαπᾷ. Τί; Ἀγαπᾷ τὸν  
φίλον τῆς· καὶ ἰδοὺ τὸ αἰσθημα τῆς φιλίας,  
τῆς συνδεούσης τὸν Ὀρέστην καὶ τὸν Πυλά-  
δην, τὸν Δάμωνα καὶ τὸν Φιντίαν, τὸν Πελο-  
πίδαν καὶ τὸν Ἐπαμεινώνδαν, τὸν Βασιλείον  
καὶ τὸν Γρηγόριον. Ἀγαπᾷ τὸν σύζυγον τῆς·  
καὶ ἰδοὺ ὁ ἔρωσ, ὁ σεμνὸς τοῦ οἴκου παρα-  
στάτης, ὁ συνδουλιζὼν τῆς ἐστίας τὸ πῦρ, ὁ  
ἐκ τῶν δύο ἡμιτόμων μορφῶν μίαν πλήρη  
ἠθικὴν ὄντοτητα ἀποτελῶν. Ἀγαπᾷ τὰ τέκνα  
τῆς· καὶ ἰδοὺ ἡ φιλοστοργία, ἡ παντοκρατο-  
ρικὴ καὶ ἀνεκρίζωτος, ἡς τινος τὰ ἀνθη εἶδα-  
μεν ν’ ἀναθάλλουν καὶ μεταξὺ τῶν κακουρ-  
γοτέρων καὶ φαυλοτέρων χαρακτήρων. Ἀγα-  
πᾷ τοὺς γονεῖς τῆς· καὶ ἰδοὺ ἡ υἱικὴ εὐσε-  
βεια, ἡ μετὰ τοὺς ἐφεστίους τὸ πολὺν γῆρας  
ἐπ’ ὧμων αἵρουσα καὶ περιθάλλουσα καὶ γη-  
ροτροφοῦσα. Ἀγαπᾷ τοὺς πάσχοντας· καὶ  
ἰδοὺ ἡ φιλανθρωπία, ἡ διαμοιράζουσα μετὰ  
τοῦ γυμνητεύοντος τὸν διπλοῦν χιτῶνα καὶ  
μετὰ τοῦ λιμώττοντος τὸν ἄρτον. Ἀγαπᾷ τὴν  
πατρίδα· καὶ ἰδοὺ ὁ πατριωτισμὸς, ὁ καὶ πε-  
ριουσίαν καὶ νεότητα καὶ μέλλον καὶ ζωὴν  
θυσιάζων εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, διὰ τὰ  
δοθῆναι διὰ τοῦ ἡμετέρου θανάτου ζωὴ τιμιω-  
τέρα εἰς τοὺς συμπολίτας μας. Ἀγαπᾷ τέλος  
τὸν Θεόν· καὶ ἰδοὺ ἡ φιλοθεΐα, ἡ ἀναδει-  
κνύουσα τὸν μάρτυν καὶ ἀπόστολον, ἡ φέ-

ρουσα μεταξὺ τῶν ἀγρίων τὸ Ἐθαγγέλιον τῆς  
θείας βασιλείας, ἡτις εἶναι βασιλεία φωτός,  
ἐξευγενισμοῦ, πολιτισμοῦ, προόδου, ἐλευθε-  
ρίας, οὐρανίου υἱοθεσίας, ἀδελφότητος.

Ποῖα ζῶα γινώσκουν ν’ ἀγαποῦν κατ’  
αὐτὸν τὸν τρόπον; Τίς ἤκουσε μέχρι τοῦδε  
ἡλύκους συμπαθοῦντας τοὺς δυστυχεῖς ὁμοίους  
τῶν καὶ διαμοιραζομένους μετ’ αὐτῶν τὰ λά-  
φυρά των ἡ υαίνας ἀποθησκούσας ὑπὲρ τῆς  
εὐκλείας τῆς πατρίδος ἡ καμήλους μαρτυρού-  
σας ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἡ κύνας συν-  
δεδεμένους διὰ φιλίας; Τίς δὲ εἶδεν εἰς τοὺς  
προσκαίρους συναγελασμοὺς τῶν ζῴων τὸν  
λεπτότατον ἐκείνον τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογε-  
νείας σύνδεσμον, ὅστις οὐ μόνον σαρκῶν,  
ἀλλὰ καὶ ἀνιτροφῆς εἶναι παρεκτικός, καὶ  
παρακολουθεῖ ἡμᾶς μέχρι γήρατος καὶ τάφου;  
Ἡ «Φιλοσοφία τῆς ἐγωπαθείας» διατείνεται  
ὅτι κάτωθεν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων συναισθη-  
μάτων οὐδὲν ἄλλο εὐρηγεται, παρὰ τὸ συμφέ-  
ρον καὶ ἡ αὐταγάπη. Διότι διὰ τὴν αὐταγά-  
πην (λεγει) ὁ ἀνθρώπος ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του,  
ἵνα αὐρίον γηροκομηθῇ ὑπ’ αὐτῶν. Διὰ τὴν  
αὐταγάπην ἀγαπᾷ τὸν φίλον του, ἵνα ἀπο-  
λάβῃ παρ’ αὐτοῦ τὰ ἴσα. Διὰ τὴν αὐταγά-  
πην ἐλεεῖ, ἵνα καὶ αὐτὸς ἐν ἀνάγκῃ ἐλεηθῇ.  
Διὰ τὴν αὐταγάπην μάχεται ὑπὲρ βιωμῶν καὶ  
ἐστιῶν, ἵνα συνευτυχίῃ μετὰ πατρίδος εὐ-  
τυχούσης. Διὰ τὴν αὐταγάπην δουλεύει προσ-  
καίρως τὸν Θεόν, ἵνα τύχη τῶν αἰωνίων ἀγα-  
θῶν τοῦ Παράδεισου. Ἀπαντῶμεν: Τοῦτο,  
κυρίως εἰπεῖν, δὲν εἶναι ἀληθές· διότι οὔτε ὁ  
γονεὺς σκέπτεται περὶ πληρωμῆς, ὅταν ὅλως  
ὀρμεμφύτως ἐκτελῇ τὸ πρὸς τὸ τέκνον κα-  
θηκόν του, οὔτε ὁ φιλάνθρωπος, ὅταν εὐερ-  
γετῆ ὑπαρξῆν τῶν πάντων ἐστερημένην, οἶτε  
ἄλλος τις τῶν ἀγαπώντων. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔτι  
ὑποτεθῇ ἔτι ἡ ἀγάπη εἶναι κατὰ βάθος αὐ-  
ταγάπη καὶ ὅτι ἡ ἰδιοτέλεια εἶναι ὁ τελικὸς  
σκοπὸς τῶν συνκισθημάτων μας, ἀλλὰ καὶ  
πάλιν ὀπόσῃν εὐγένειαν καὶ λεπτότητα οὐρά-  
νιον δὲν κρύπτει ἡ ἰδιοτέλεια αὐτή! Καὶ  
ὅποια θὰ ἦτο ἡ ὄψις τῆς γῆς, ἐὰν πάσας  
τὰς καρδίας ἤλαυνεν ἡ σεμνὴ καὶ σώφρων  
καὶ ὠμικτωμένη αὕτη αὐταγάπη. ἡ ὅλως  
ἀντίθετος πρὸς τὸ χαμαίζηλον πάθος, τὸ ἐκ  
τῶν κάτω τρεφόμενον, ἐν τοῖς κάτω μεθυό-  
μενον καὶ εἰς τὰ κάτω ζητοῦν τὴν ἐκπλή-  
ρωσίν του!

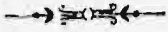
Ἐπταίαι.  
Ἡ ψυχὴ βουλομένη.  
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ  
Manchester. πρωτοπρωβερίτης.



Πῶς θὰ ἐκδίδονται αἱ ἐφημερίδες μας.

## ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

## ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΕΡΟΠΤΑΙ



Περνοῦσα κάποιον δρόμον, ὅτε ἕνας γέρον, ποῦ ἐπεριπάτει ἔμπροσθέν μου, ἐκυλίσθη κατὰ γῆς. Ἐκινήθη διὰ τὸν ἀνεγείρω, ὅταν ἕνας ἐργάτης ἐπρόλαβε καὶ γονατίσας ἤρχισε νὰ κινηθῆ ἄνω καὶ κάτω τὰς χεῖρας τοῦ ἀναισθήτου γέροντος. Προσέθεσα τὶς προσπαθείας μου, τρίβων πόδας καὶ σῶμα. Ἐν ᾧ ἤμεθα βυθισμένοι εἰς τὴν σωτήριον αὐτὴν ἐργασίαν, ἤκουσα ἕνα κρότον μπιστουνοῦ ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτον. Ἦγειρα τὴν κεφαλὴν. Ἐμπρός μου ἴστατο εἰς λαμπροστολισμένος καὶ φρεσκοξυρισμένος κύριος, τοῦ ὁποῦ ἢ μπερζεράκειος ῥις ἔβλεπεν ὑπερήφανη τὸν οὐρανόν, τὸ ζεύγος τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφιλοδώρει ἡμᾶς καὶ τὸ ἔργον μας μὲ εἰρωνικὰ βλέμματα, ὃ δείκτης τῆς δεξιᾶς του ἐστριφογύριζε μίαν χρυσοῦν ἀλυσίδα καὶ ἡ παλάμη τῆς εὐωνύμου ἐστηρίζετο ἐπὶ λεπτοφυοῦς ραβδίου. Ἡ στάσις καὶ τὸ μπόι του δὲν μοῦ πολυάρεσαν, ἀλλὰ οὐκ εἶχον καιρὸν νὰ κάμνω ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ αἰτίου τῆς ἀντιπαθείας μερικῶν ἀνθρώπων, συγχρόνως δὲ εἶδον ὅτι αἱ ἐντριβαί μου, ὅπως καὶ τὰ ἀνεβοκατεβάσματα τῶν χειρῶν οὐδὲν ἀποτελέσμα ἔφερον.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ φωνάξωμεν ἕνα γιατρόν, μοῦ εἶπεν ὁ ἐργάτης λαχανιασμένος καὶ ἰδρωμένος, μὰ πρῶτα νὰ τὸν πᾶμε τὸ δύστυχον αὐτόνα ἔς ἐκεῖνο τὸ σπίτι, τὸ γνωρίζω. Ποιὸς θὰ φωνάξῃ ὁμως γιατρό!

Τὰ βλέμματα ἔλεσαν ἐπὶ τοῦ κυρίου, τοῦ μόνου θεατοῦ.

— Ὁ κύριος θὰ μπορῇ νὰ φωνάξῃ τὸν γιατρό, εἶπε.

Κατὰ πρῶτον εἰρωνικὸν μειδίαμα ἠνθῆσεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κυρίου, ἔπειτα δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν ἐξ ὀργῆς.

— Σὲ μένα ὀμιλεῖς, βρε;  
— Ἄμ' βέβαια, κύριε.  
— Ἐγὼ νὰ φέρω γιατρό, βρε παληάνθρωπε;  
— Καὶ γιατί ὄχι;  
— Ζεύρεις ποιὸς εἶμαι ἐγὼ, βρε ἡλίθιε; Εἶμαι ὁ δικηγόρος καὶ βουλευτὴς τάδε. Ἀκούεις; Καὶ ἐὰν δὲν παύσης νὰ ὀμιλῆς ἔτσι, σοῦ τὲς βρέχω ἀλύπητα.

Καὶ ἐκίνησεν ἀπειλητικῶς τὸ λεπτοφυὲς ραβδίον του.

— Ἔτσι ἔ; ἔκαμεν ὁ ἐργάτης καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἔμπροσ. Νὰ κ' ἐγὼ ποιὸς εἶμαι.

Καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ ὁ δικηγόρος καὶ βουλευτὴς ν' ἀμυνθῆ, εὐρέθη τυναγμένος εἰς τὸ μέσον μεγάλου σωροῦ κόπρου καὶ λάσπης, ὃ ὁποῖος σωρὸς ἐκαμάρωνεν εἰς τὸν δρόμον. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατῆσθαι τὰ γέλια μου. Το θέμα ἦτο ἄξιον γελοιογράφου. Ὁ ἐργάτης ἐπέστρεψε καὶ λαβῶν τὸν ἀναισθητὸν γέροντα ἐκ τῆς κεφαλῆς, μοῖ εἶπε:

— Πιᾶσέ τον ἀπὸ τὰ πόδια νὰ τὸν πᾶμε μέσα. ἔπειτα φωνάξω γρήγορα τὸν γιατρό.

Κ' ἐν ᾧ τὸν μετεφέραμεν, ἐστράφη πρὸς τὸν προσπαθοῦντα νὰ ξεκολληθῇ ἀπὸ τὸν σωρὸν τιλοφόρον κύριον καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Πῶς τὰ πᾶς, ἀφεντικό;  
Κατόπιν προσκλήσεως ὁ ἰατρός ἐφθασε καὶ μετὰ καλὴν περιθαλψὴν ἐστείλαμεν τὸν συνελθόντα γέροντα ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν του.

Φεύγων ἐσφιγξα τὴν χεῖρα τοῦ καλοῦ ἐργάτου.

— Σὲ συγγαίρω, τοῦ εἶπα.  
— Γιατί, κύριε;  
— Διότι ἐβοήθησες ἕνα ἄνθρωπον δυστυχῆ, ἂν καὶ γι' ἐμένα ξένον, καὶ αὐτὸ δεικνύει τὴν ὠραία σου ψυχῆ, καὶ ἔπειτα διότι ἔκαμες ἔτσι εἰς τὸν κύριον ἐκεῖνον, καὶ αὐτὸ δεικνύει τὴν δικαιοσύνην σου. Τοῦ ἤξιζεν ὁμως, μπράβο.

— Ἄμ' βέβαια, κύριε.  
Ἀπεχωρίσθημεν.

Ναί, ἐσκεπτόμην κατ' ὁδόν, τοῦ ἤξιζε, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, δικηγόρος καὶ βουλευτὴς, ἄνθρωπος δηλ. ἔχων τὰς ἀπαιτήσεις νὰ θεωρῆται ἐκλεκτικότης ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του βλέπων τὸν ἄλλον πάσχοντα. Καὶ μάλιστα ὠργίσθη καὶ ἠπέλησε, διότι εἰς ἀπλοῦς ἐργάτης ἐτόλμησε νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειάν του. Ἡδύνατο πολὺ καλὰ νὰ φωνάξῃ τὸν ἰατρόν καὶ

ὁμως δὲν τὸ ἔκαμε, διότι ἦτο δικηγόρος καὶ βουλευτὴς καὶ ἄνθρωπος εὐρισκόμενος εἰς τοιαύτην περιβλεπτον θέσιν εἶναι αἰσχος νὰ τὸ πράξῃ. Φοῖξον, ἡλίε! Αὐτὸς νὰ δώσῃ βοήθειαν εἰς ἕνα ἀναισθητὸν γέροντα! αὐτὸς ὁ βουλευτὴς τε καὶ δικηγόρος! Ἄ, ἐὰν ἔκ τινος ἀβραῦς δεσποίνης κατὰ τὴν διέλευσίν της ἔπιπτε τὸ μανδουλάκι της, μετὰ προθυμίας θὰ ἔκυπτε διὰ νὰ τὸ ἐγείρῃ ἢ ἐὰν ἔχυνετο προθύμως θὰ τὸ ἀνεζήτει· αὐτὸ εἶναι εὐγένεια ἐκ τῶν μεγίστων, ἀλλὰ νὰ βοηθῆσῃ ἕνα δυστυχοῦντα ὁμοῖον του, τοῦτο εἶναι, μὰ τὸν Θεόν, ἀγενεστάτη ἀγένεια. Αὐτὸς καὶ οἱ ὁμοιοὶ του εἶναι πρόθυμοι νὰ κάμπτονται λιγυρῶς πρὸ τοῦ ποδογύρου ἢ ταπεινῶς πρὸ τῶν ἰσχυρωτέρων, ἀλλ' οὐδέποτε κύπτουσι διὰ νὰ ἐγείρωσι τοὺς πεσόντας. Εἶναι καὶ αὐτοὶ θύματα τῆς βλακώδους ὑπεροψίας, ἣτις πηγάζει ἀπὸ τὴν κατοχὴν κάποιας κοινωνικῆς θέσεως. Μεθυσμένοι ἀπὸ τοὺς λιβανωτοὺς τῶν ἐχόντων τὴν ἀνάγκην των, θεωροῦν πᾶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀνάξιον νὰ ζῆ, καὶ περιφρονοῦν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἂν ἀκόμη τὴν ἴδουν πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ἀσπιλοῦσαν. Ἄνῳπτοι, θεολάτραι, μὴ σκεπτόμενοι ὅτι ἡ δυστυχία τὸ πᾶν ἰσοπεδεῖ καὶ ὅτι ἐν αὐτῇ ἐξὲν ὑπάρχει διάκρισις θέσεων καὶ ἀξιομάτων, ἀλλ' ἀδελφοποιήσεις καὶ βοήθειε.

Ἐὰν ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ σωροῦ εἶρε τὴν κατάλληλον περίστασιν ὁ διπλότιλος κύριος νὰ σκεπθῆ τὰ ἀνωτέρω, ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐξάπαντος οὕτω ἐσκέφθη ὁ ἀπλοῦς ἐργάτης διὰ νὰ ἐσπερδονίσῃ τὸν εὐγενῆ κύριον εἰς τὴν καταλληλοτέραν δι' αὐτὸν θέσιν. Καὶ μοῦ ἔρχεται εἰς τὴν μνήμη μου τί ἔκαμεν εἰς πρίγκηψ Γερμανὸς εἰς παρρησίαν περίστασιν εὐρισκόμενος εἰς Βερολίνον. Ἐστέραν τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κρῖο ἦτο δυνατόν, συνέβη μεγάλη πυρκαϊά. Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐβοήθουν. Εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ καιομένου κτιρίου πεζοδρόμιον κάποιος παραστατικὸς κύριος, τυλιγμένος εἰς τὴν πλουσίαν καὶ θερμὴν γούναν του, ἐβημάτιζεν ἄνω-κάτω, βλέπων ὑπεροπτικῶς τοὺς ἐργαζομένους διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς φωτιᾶς ἀνδρας. Αἴφνης εἰς ἀνθρώπος, φέρων κοντὴν ζακέταν ἱππασίας, ὑψηλὰ δερμάτινα ὑποδήματα καὶ κρατῶν πυροσβεστικὸν σωλῆνα ἀνά χεῖρας, τοῦ ἐφώνησεν:

— Αἱ, κύριε, ἐδῶ. Ἐχομεν ἀνάγκην ἀπὸ χεῖρα.  
— Παρακαλῶ, ἀπήντησεν ἀξιοπρεπῶς ὁ γουνομένος κύριος, εἶμαι ὁ σύμβουλος τοῦ τάδε συλλόγου.  
— Κ' ἐγὼ εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ τὸν σωλῆνα κρατῶν ἄνθρωπος, ἐκτοξεύων στήλην δροσεροῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. συμβούλου, ὃ πρίγκηψ Λεοπόλδος τοῦ Δεσσάου!

Ὁ ἀπλοῦς ἐργάτης δὲν ἔκαμε χειρότερα ἀπὸ τὸν Γερμανὸν αὐτὸν πρίγκηπα.

ΝΙΚΟΣ Ν. ΟΥΛΗΣ

## Διαφορά

Ἄνεροχίθη ὁ διάβολος τῆς συνοικίας εἰς τὴν μάνδραν καὶ ἐμάδησε τοὺς κλάδους τῆς ἀμυγδαλιάς, ποῦ διακοσμεῖ αὐτὴ μόνη ἐπὶ δέκα ἡμέρας τώρα ἕνα τεφρόν κῆπον. Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μπακάλικο ἔβαλαν τῆς φωνές, ἀλλὰ τὸ μαγκόπαιδο, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ποῦ μεθ' ἀπὸ τὴν καταστροφὴν καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τὸ θῦμά του, ἐξηκολούθει τὸ κόψιμο τῶν κλάδων. Μαργαριτόχροα πέταλα αἰωρήθησαν εἰς τὸν ἀέρα, ἔστρωσαν τὸ χῶμα, ἡ ἀμυγδαλιά ἐσεισθη, ἐκόπη, ἐμαδήθη. Ἄλλ' ὁ καταστροφεὺς ἐπλήρωσε τὸ ἐγκλημά του. Ὁ χωροφύλαξ ἔσπευσεν, ἤρπασεν ἕνα ἀπὸ τὰ αἰωρούμενα ὑπὲρ τὴν χαμηλὴν μάνδραν πόδια τοῦ μικροῦ, τὸν ἐτίναξεν εἰς τὸ χῶμα καὶ, ὅπως ἐλπίζει ἢ ἐξεγερωθεῖσα διὰ τὸ κακὸν συνοικία, θὰ τὸν τινάξῃ ἀκόμη εἰς τὸ τμήμα. Ἔτσι ἐπετελέσθη καὶ ἐπληρώθη ἕνα ἐγκλημα. Πρᾶξις ποινικὴ κοινοτάτη: σύλληψις ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ ἔκτισις μιᾶς ποινῆς.

Ἄλλ' ὁ αἰωνίως ἔχων ἀντιρροήσεις εἰς τὰ γινόμενα γείτων μου, μοῦ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἀπορίαν:

— Ἔστω ἔπιασαν αὐτὸν τὸν μάγκαν γιατί ἐμάδησε τὴν ἀμυγδαλίαν· πολὺ καλὰ. Ἄλλὰ πές μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν κυρίαν ποῦ περνοῦς τὸν δρόμο μὲ κλάδους πολλοὺς ἀμυγδαλιάς εἰς τὰ χεῖρα καὶ κυκλοφορεῖ ὑπὸ τὰ ὄμματα χωροφυλάκων καὶ ἀστυνόμων, γιατί δὲν τὴν πιάνουν; Γιατί κρατεῖ τῆς ἀμυγδαλιᾶς μὲ λευκότητα γάντια;

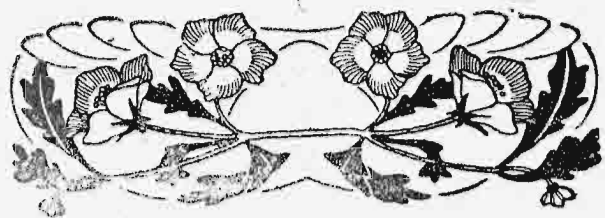
Τοῦ διαβόλου τὸν γείτονα. Ἡ ἀπορία του εἶναι συζητήσιμος. Διότι εἶναι γεγονός ὅτι κυκλοφοροῦμεν ἕνα πλῆθος ἔξω μὲ κλάδους ἀμυγδαλιάς, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ χωροφύλακος ἂν πέσῃ ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, τὸ πολὺ ποῦ θὰ δείξῃ εἶναι ἡ εὐχαρίστησις ποῦ γεννᾷ ἡ θεὰ ἀνθισμένων κλάδων. Πῶς συμβαίνει λοιπὸν ἐκεῖνο ποῦ εἶναι ἐγκλημα ὅταν τὸ κάμη ἕνας, νὰ εἶναι ὠραία κατάστασις ὅταν τὸ κάμη ἄλλος; Φίλε γείτων, κάθε καταστροφὴ ἔτσι εἶναι. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔκαμε καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἠνέχθη. Εἶναι ζήτημα συνθηκῶν, φτώχειας ἢ λούσου, γαντιοῦ ἢ ἀθλιότητος. Ἄς πάρωμεν τὰ μικρότερα. Ἐνας ἀλήτης εἰς τὸν δρόμον πέφτει ἐπάνω σου ἀπὸ ἀπροσεξίαν. Θὰ τὸν ἐρωτήσῃς ὠργισμένος ἂν εἶναι στραβός.

Ἐνας κύριος μὲ τὸ λουστρίνι του σοῦ παιᾶ τὸν κάλον τινάξεις τὸ πόδι σου ἀπὸ τὸν πόνον, ἀλλὰ προσπαθεῖς νὰ τὸν βεβαιώσῃς ὅτι δὲν ἔπαθες τίποτε καὶ τοῦ ἀνταποδίδεις μὲ τὸ καπέλλο τὸν χαιρετισμὸν τῆς συγγνώμης. Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ μεγαλείτερα: Μία κόρη, κατόπιν σχέσεων στενῶν μὲ κάποιον, πυροβολεῖ τὸν ἄπιστον ἢ τοῦ δημιουργεῖ σκάνδαλον καὶ τὸν συλλαμβάνει εἰς τὴν παγίδα. Σὺ ἐπαναστατεῖς ἐκ τοῦ δημοσίου σκανδάλου καὶ συμπαθεῖς τὴν κατεστραμμένην. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι κατεστραμμέναι, μειδιῶσαι αὐταί, διὰ τὰς ὁποίας ἡ καταστροφὴ εἶναι μόνον ἐσωτερικὴ. Αἱ τελευταῖαι ὠχριοῦν μόνον ὅταν θυμηθοῦν τί συνέβη, ἀλλὰ τόσον, ὥστε νὰ μὴ τὰς μαντεύσῃ κανεῖς. Ἄν ἡ ἱστορία των γνωσθῇ ἐκ κακολογίας, ζημιωμένοι βγαίνουν αὐταί καὶ οἱ καταστροφεῖς λέγονται κατακτηταί. Καὶ αὐταί ποῦ ἐσιώπησαν καὶ ἡ ἄλλη ποῦ ἔκαμε τὸ σκάνδαλον, ὑπέστησαν τὸ ἴδιον κακὸν οὐσιαστικῶς. Ἄλλ' ἡ κοινωνικὴ κριτικὴ ἐξετάζει τὸ πρᾶγμα μὲ τὰς συνθήκας του, ἀναλόγως τῆς ἐπιτηδειότητος, μὲ τὴν ὁποίαν παριστοῦν τὴν διαφορὰν των θύται καὶ θύματα. Καὶ ἡ κριτικὴ καὶ ἡ ἀπόφασις εἶναι πάντοτε ὑπὲρ τοῦ ἐπιτηδειοτέρου. Εἶναι μία ἱστορία αὐτῆ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πηγάζει ἕνα συμπέρασμα: Διὰ νὰ κάμῃς τὸ κακὸν πρέπει νὰ ξέρῃς. Ἐκεῖνος ποῦ καταδικάζεται εἰς τοὺς καιροὺς μας εἶναι ἀπλῶς ἡλίθιος καὶ ἄπειρος.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

## Ἐνδεαφέρον:

Πρὶν ἢ παραγγεῖλητε ἢ ἀγοράσῃτε τὰ ἀσπρόρουχά σας, ἐπισκεφθῆτε τὸ ἐν Κυντοσκαλίῳ Ἐργοστάσιον Ραπτικῆς τῆς αὐτοῦ Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν. Ἐκτὸς τῆς ὑλικῆς ὠφελείας σα;—διότι ὁ ἀγοράσῃτε κομψότατα ἀσπρόρουχα, εἴτε γυναικεῖα, εἴτε ἀνδρικά, εἰς τιμὰς λογικὰς—θέλετε ἀφ' ἐτέρου καὶ εὐεργετήσῃ, διότι διὰ τῆς παρεχομένης τοῦ ἐργοστασίου ἐργασίας διατηροῦνται πτωχαὶ γυναῖκες καὶ κοράσια. Τὸ Ἐργοστάσιον ἀναλαμβάνει καὶ τὴν κατασκευὴν γυναικείων ἀμφιέσεων, μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ καλαισθησίας ραπτομένων.



ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΜΟΥ

(Δεήγημα).

Α΄.

Ἐκατήμην σκεπτικός και περίφρονις ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, ἐνῶ μυρία σκέψεις ἐβασάνιζον τὸ πνευμά μου. Εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον τὰ τέκνα μου ἐθορύβουν κλαίοντα, γελῶντα, ποδοκροτοῦντα και μεταβάλλοντα ὀλόκληρον τὸν οἶκόν μου εἰς σωστὸν πανδαιμόνιον. Κάποτε-κάποτε ἤκούετο ἡ φωνὴ τῆς συζύγου μου, προσπαθοῦσης και αὐτῆς νὰ κἀνῆ νὰ σωπάσουν τὰ παιδιὰ, προσθέτουσα οἴτω και αὐτῇ διὰ τῶν φθανουσῶν μέχρι τοῦ διαπασῶν φωνῶν, παράξενόν τινα ἔτι θόρυβον. Σωστὸν πανδαιμόνιον! Καὶ ἐν τούτοις τὸν θόρυβον τοῦτον οὔτε κἀν ἐνόουν ἐγὼ! Βεβυθισμένος εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, οὐδ' ἐπρόσεχον κῶν εἰς τὴν πέριξ μου γινομένην παιδοταραχὴν.

Αἴφνης βλέπω πλησίον μου τὴν σύζυγόν μου.  
— Καλέ, τί κάθεσαι; μοῦ λέγει. Κοντεύει μεσημέρι και σὺ ἀκόμη θὰ βγῆς νὰ ψωνίσῃς!

— Νὰ ψωνίσω; Μὲ τί;  
— Ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν εὐρισκόμην πανὶ μὲ πανί.

— Αἶ, καλὰ τῇ λέγω, εἶναι ἀνάγκη νὰ φάμε και σῆμερα; Δὲν φάγαμε χθὲς;

— Καλέ, τρελλάθηκας; Εἶναι κάμποσες μέρες τώρα ποῦ εἶσαι ἀφηρημένος. Πάντα σ' αὐτῇ τῇ θεοὶ συλλογισμένος, μὲ τὸ κεφάλι κάτω σὰν νὰ σοῦ βούλιαξαν τὰ καράβια και ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν μοῦ βγάξεις κάτι στεναγμούς, ποῦ ἀμφιβάλλω, ἐάν ἐστέναζες ἔτσι βαθεῖα ὅταν μὲ πρωταγάπησες.

Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένος;  
Τὴν παρετήρησα ἠλιθίως, κινῶν τὴν κεφαλὴν μου ὡς ἄνθρωπος μὴ θέλων ν' ἀπαντήσω εἰς ἀνοησίας.

— Ἄσε με ἤσυχο, σὲ παρακαλῶ, γυναῖκα, ἄσε με ἤσυχο στὰ βάσανά μου.

— Στὰ βάσανά σου; Ἐχεις βάσανα; Και τί εἶδους βάσανα, παρακαλῶ; Μήπως δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος πειὰ ἀπ' ἐμένα; μήπως δὲν σ' ἀγαπῶ πάντα μ' ὅλη μου τὴ καρδιά; μήπως σ' ἐπίκρανα; μήπως; . . .

— Αἶ, σῶπασε λοιπὸν πλέον μὲ τὰ μήπως σου! ἀνέκραξα alitro intesta quo la nostra ἀγάπη. Πέ μου, τί θέλεις;

— Νὰ πῆς νὰ ψωνίσῃς.

— Πόλι νὰ ψωνίσω;

— Και βέβαια!

— Και τί θέλετε;

— Νὰ! λίγο κρέας, μιά-δυὸ ὀκάδες σέλινο, λίγο μαῖδανό, δυὸ-τρεις ὀκάδες κρομμυδάκια, μερικά αὐγά, λίγο τυρὶ . . .

— Παρακάτω.

— Βούτυρο δὲν ἔχουμε οὔτε δράμι. Δυὸ-τρεις ὀκάδες βούτυρο και . . .

— Ἐχει και ἄλλο;

— Ἐνα ζευγαράκι παπουτσάκια τοῦ μικροῦ, γιατί πάλῃσαν κ' εἶναι μιά ἀηδία, βγαίνει τὸ ποδαράκι του ἔξω.

— Ἄλλο;

— Τίποτε.

Ἐσιώπησα, ἀφήσας στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἄλλο τίποτε. Εὐχάριστον. Ἄλλ' ἐκεῖνα μόνον, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐζήτητε, ἀπῆλθον ὀλόκληρον θησαυρόν, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην οὔτε δέκα παράδων ριγανὴ νὰ ψωνίσω. Αἴφνης ἐγείρομαι ἀποτόμως, δρᾶττομαι τῆς δεξιᾶς τῆς, τὴν σφίγγω ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου και μὲ ὕφος παράφρονος, μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην τῇ λέγω:

— Σὰν πολλὰ μοῦ ζητᾶς.

Ἐκεῖνη τρομάζει μὲ τὸ ὕφος μου, περιμαζεύει ταπεινῶς τὴν φωνὴν και διὰ νὰ μὲ καταπραῖνῃ:

— Φαίνεται πὼς δὲν εὐκολύνεσαι σήμερα, μοῦ λέγει. Καλὰ λοιπὸν, ἄς λείψουν τὰ παπουτσάκια! . . .

Ἐγὼ σφίγγω δυνατώτερον τὴν χεῖρά της.

— Και τὸ βούτυρο, ἀφοῦ δὲν ἔχεις παράδες. Σφίγγω δυνατώτερα μέχρι διαρρήξεως.

— Και τὸ τυρὶ, κραυγάζει, λυγίζουσα τὸ σῶμά της ἐκ τοῦ πόνου, και τὰ αὐγά και τὸ σέλινο και τὸ . . . Ἄχ! ἔσπασες τὸ χέρι μου! . . .

— Ἐπόνεσες; τὴν ἐρωτῶ.

— Μὲ πέθανες, ἀθεόφοβε, ἀπαντᾶ, προσπαθοῦσα νὰ φέρῃ εἰς τὸ πρόφην καθεστῶς τὴν ὑπὸ τοῦ σφιγξίματος στρεβλωθεῖσαν χεῖρά της.

Τὴν παρετήρησα μειδιῶν περιλύπως.

— Φτωχὴ μου γυναῖκα! τῇ εἶπα . . . Σ' ἐπόνεσα και ἔχεις δίκαιον νὰ μὲ ἀποκαλῆς ἀθεόφοβον. Ἄλλὰ δὲν γνωρίζεις τὴν θέσιν μου. Και σὺ μοῦ ζητεῖς πράγματα, τὰ ὁποῖα διὰ ν' ἀγοράσω μοῦ εἶναι ἀδύνατον! . . . Ἀλήθεια! ἐκραύγασα αἴφνης — και οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀπῆστραψαν ἐκ χαρᾶς.

Ἐχομεν τὸν κασάπη, τὸν καλόν μας τὸν κασάπη, ὁ ὁποῖος ἔμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ μὲ πίστῳσι. Φώναξε τὴ δούλα.

Και ἡ δυστυχὴς συμβ'α μου μὲ ὕγρους ἐκ παριμόνου τοὺς ὀφθαλμούς σπεύδει νὰ καλέσῃ τὴν ὑπηρέτριαν, ἥτις ἐμφανίζεται και λαμβάνει τὴν διαταγὴν νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ κρεωπώλῃ και ἀγοράσῃ ὀλίγον κρέας βρεσέ.

Ὅτε ἐμείναμεν μόνοι, ἔπεσα βαρῶς ἐπὶ τοῦ καθίσματος μου ὡς ὄγκος ἀψυχος και ἔκρυψα τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν μου ἐντὸς τῶν τρεμουσῶν ὑπὸ συγκινήσεως χειρῶν μου, ὕγρανθεισῶν ὑπὸ θερμῶν δακρῶν, τὰ ὁποῖα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Και ἡ σύζυγός μου, σεβομένη τὴν θλίψιν μου, ἀπῆλθεν ἀκροποδιθεῖ, ἵνα μὴ διαταράξῃ τοὺς βαθεῖς ρεμβασμούς μου.

Β΄.

Ἐρέμβασον! . . .

Ἀπὸ π' σης ὥρας ἀγνοῶ! Ἄλλ' ὁ νοῦς μου ἐπλανᾶτο ἐντὸς μαῦρων και ζοφερῶν σκέψεων. Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ἐδέσμευε τὸ πνευμά μου! Ἡ ἐλπίς, ἡ ψυχοσώττειρα αὐτὴ δύναμις, μ' εἶχεν ἐγκαταλείψει. Ἡ καρδιά μου ἐπέζετο. Και τὸ φᾶσμα τῆς πενίας, ψυχρὸν και ἀδυσώπητον, ὠρθοῦτο ἀμειλίκτως ἐνώπιόν μου, ὑπομνησκόν μου τὰ τέκνα και τὴν σύζυγον! . . . Δυστυχεῖς και πτωχαὶ ὑπάρξετε!

Ἐπ' ἐμοῦ και μόνον βασιζέσθε, και ἐγὼ ἀνίκανος ὡς ὁ χειρότερος τῶν ἀνικάνων, σταυρόνω τὰς χεῖράς μου ὡς ἄγαλμα ἀπελπισίας, ὡς ὄγκος ἀδιαφορίας, ὡς σῶμα ἀψυχον και σὰς παρατηρῶ χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ σὰς δώσω ὀλίγα ψυχια ἄρτου και θερμοῦ ζωμοῦ, πτωχά μου και δύστηνα ὄντα. Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν ἠλόγησε τὸν οἶκόν μου! Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν ἠλόγησε τὸν γάμον μου! Αἴφνης ἀκούω νὰ τριζῇ ἡ θύρα. Στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς και φρίττω. Μορφὴ ἀγνωστος, σοβαρὰ και ἀπεχθὴς ἵσταται ἐνώπιόν μου. Σοβαρὸν και ἀποτροπαιον πρόσωπον, μὲ ὀφθαλμούς ἀπαστρέπτοντας, μὲ χεῖλη σατανικῶς μειδιῶντα, μὲ ὀφρῆς συνεσταλμένους, μὲ ρῆθνας καπνίζοντας. Τὸν παρατηρῶ τρέμων, μὲ παρατηρεῖ μειδιῶν κακεντρεχῶς.

— Τι θέλεις; ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω.

— Σέ! μοὶ ἀπαντᾶ.

— Τί μὲ θέλεις;

— Σοὶ φέρω τὸν πλοῦτον.

— Σὺ;

— Ἐγὼ!

— Τίς εἶσαι;

— Ὁ Πλοῦτος!

— Ψεύδεσαι! Φύγε! Γελάς μὲ τὴν πενίαν μου.

— Ὅχι, σοὶ λέγω, σοὶ φέρω τὸν πλοῦτον! Σοὶ φέρω τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου σου, τὴν δόξαν τῶν τέκνων σου, ὅ,τι ζητεῖς, ὅ,τι θελήσῃς. Ἐγέρθητι.

Μηχανικῶς ὑπακούω εἰς τὸ πρόσταγμά του και ἐγείρομαι.

— Και ὡς ἀντάλλαγμα; ἠρώτησα, τρέμων ἐκ συγκινήσεως.

Ἐκεῖνος πλησιάζει πρὸς ἐμὲ και μὲ παρατηρεῖ.

— Εἶσαι ἄξιος νὰ μισῆς τὸν πλησίον σου; εἶπε.

Δύνασαι νὰ κλείσῃς τὴν καρδίαν σου εἰς ὅλους; Δύνασαι νὰ εἶσαι κωφὸς εἰς τοὺς πόνους τῶν ἄλλων; Ἐχεις τὴν δύναμιν νὰ σπείρῃς πανταχοῦ τὰ δάκρυα, τὸν θάνατον, τὴν πενίαν, τὴν συμφορὰν; Νὰ κλείσῃς εἰς τὰς φυλακάς τοὺς ἀθώους και τῶν ἐνόχων ν' ἀνοίγῃς τὰς θύρας τῶν φυλακῶν; Ν' ἀδικῇ: χήρας και ὀρφανὰ; νὰ ζῆς μόνον διὰ σέ και διὰ τὸν οἶκόν σου, καταστρέφων, θανατοίνων, σκορπίζων δάκρυα, πόνους, θλίψεις, πικρίας, βάσανα και μεταβάλλων τὴν γῆν εἰς κόλασιν και τὸν παράδεισον εἰς ἄδην;

Λέγων ταῦτα ἐκνεῖ ἀπαισίως τοὺς ὀφθαλμούς και ἡ φωνὴ του, ἐξερχομένη τῶν ὀδόντων του, ἐσχη-

μάτιζε συριγμόν, προκαλοῦντα τὸν τρόμον και τὴν φρικίασιν.

Και προσέθηκε:

— Δύνασαι νὰ ἱεροσυλῆς; Δύνασαι νὰ κλέπτῃς τὰ χρήματα, ὅσα σοὶ ἐμπιστεύονται; Δύνασαι νὰ ἔχῃς πάντοτε ψευδὲς μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη και τὸ ἔγχειρίδιον ὑπὸ τὸν μανδύαν σου; Τὸ δικαστήριον νὰ εἶναι ὁ οἶκός σου, οἱ δικηγόροι φίλοι σου, οἱ ψευδομάρτυρες ἀδελφοὶ σου και τὸ ἰκρίωμα ὁ δεξιός σου βραχίον; Εἶμαι ὁ Πλοῦτος! Ἐτοιμος εἰς ἐν πρόσταγμά σου νὰ σὲ ὑπηρετήσω! Δύναμαι μὲ ἐν βλέμμα μου νὰ σὲ καταστήσω μέγαν, ἰσχυρόν, παντοδύναμον. Ὁ κόσμος θ' ἀκούῃ τὸ ὄνομά σου και θὰ τρέμῃ, ἀλλὰ και θὰ εὐλογῇ . . . ἀπὸ φόβον. Εἰς τὴν δύναμιν σου θὰ ὑποκύπτῃ τὸ σύμπαν. Και τὰ τέκνα σου θὰ γείνουν ἰσχυρά, ἄνδρες εὐγενεῖς και τέλειοι και καύχημα τοῦ οἴκου σου. Εἶμαι ὁ Πλοῦτος, μὲ θέλεις;

Ἄγνοῶ τί ἠσθάνθη, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐκόχλαζεν ὑπ' ὀργῆς! Τὸ στήθος μου ἐξωγοῦτο και διάθεσις μεγίστη μοῦ ἤρχετο νὰ σαράξω διὰ τῶν χειρῶν και τῶν ὀδόντων μου τὸ ἐνώπιόν μου κάθισμα.

— Διατί δὲν ἀπαντᾶς; Διατί δὲν ἐγείρεις τὰς χεῖρας και τοὺς ὀφθαλμούς σου ἐνώπιόν μου; Διατί δὲν μὲ περιπτύσσεσαι; Μετ' ἐμοῦ ἢ ἄνευ; Ἄνευ ἐμοῦ ἢ πενία. Μετ' ἐμοῦ ἢ ἀπόλαυσις! Ἄνευ ἐμοῦ, τὰ δάκρυα και ἡ ἀχαριστία τοῦ κόσμου. Μετ' ἐμοῦ ἢ συζυγικὴ εὐδαιμονία! Ἄνευ ἐμοῦ ἢ δυστυχία, τὰ σκάνδαλα, αἱ οἰκογενειακαὶ κρίσεις και περιπέτεια. Μετ' ἐμοῦ μέλλον χρυσοῦν! Ἄνευ ἐμοῦ . . .

— Φύγε! φύγε! ἀνέκραξα αἴφνης μετὰ δυνάμεως, ἦν δὲν ἐφρανταζόμην ἐν ἐμαυτῷ. Φύγε! διότι ἡ καρδιά μου συνεσφίχθη ἀρχοῦντως. Φύγε! διότι, μὰ τὸν τίμον Θεόν, ὅστις ὑπάρχει και ὅστις σὲ πέμπει διὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃ, θὰ σοῦ ξεσχίσω τὴν καρδίαν, ἐάν ἔχῃς τοιαύτην, ὦ κάθαρμα!

Και ὠρμησα ἀκάθεκτος ἐναντίον του μὲ πυγμὰς συνεσφιγμένας, μὲ ὀδόντας τρίζοντας, μὲ στήθη ἀσθμαίνοντα.

Ἄλλ' ὁ Πλοῦτος ἀπῆκε σατανικώτατον καγχασμόν, μοὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα και βραδεῖ τῷ βήματι, ὡσεὶ περιεφρόνει τὴν ὀργὴν μου, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μου.

Καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν παρετήρουν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπανελθὼν και σταθεῖς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ἀπῆκε νέον καγχασμόν, μὲ παρετήρησε βαθέως μὲ τὸ εἶρόν του μειδίαμα, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του χλευαστικῶς, ἐκλινε τὸ σῶμα εἰς δύο και διὰ τῆς συριζούσης φωνῆς:

— Τρελλέ εἶπε, θὰ μετανόησῃς.

Και ἀνεχώρησε. Τότε ἐγὼ κατέπεσα λιπόθυμος.

Γ΄.

Ὅτε συνῆλθον εὐρον τὴν σύζυγόν μου πλησίον μου. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς κα' τὴν παρετήρουν περιλύπως. Τότε ἐκεῖνὴ μὲ ἐνηγκαλίσθη θερμότατα, μὲ ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον και μὲ εἶπε διὰ τῆς θελκτικώτερας φωνῆς τῆς:

— Ὑποφέρεις, συζυγέ μου! Ἄλλὰ τὰ βάσανά σου ἐτελεῖωσαν πλέον. Ἴδου μία εὐχάριστος ἐπιστολὴ διὰ σέ. Ἀνάγνωσέ την, ἀνάγνωσέ την και θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ λατρευθῆς τελείως.

Ἐλαβον διὰ τῆς τρεμούσης χειρὸς μου τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἠνοιξα και ἀνέγνωσα ἀπλήστως.

Ἀπῆκα κραυγὴν χαρᾶς, κραυγὴν ἀγαλλιᾶσεως.

Ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τοῦ διορισμοῦ μου.

Ἦτο ὁ ἄρτος τῆς συζύγου μου, ἡ εὐδαιμονία τῶν τέκνων μου, ὁ Τίμος Πλοῦτος, ἡ ἀληθὴς ἀπόλαυσις!

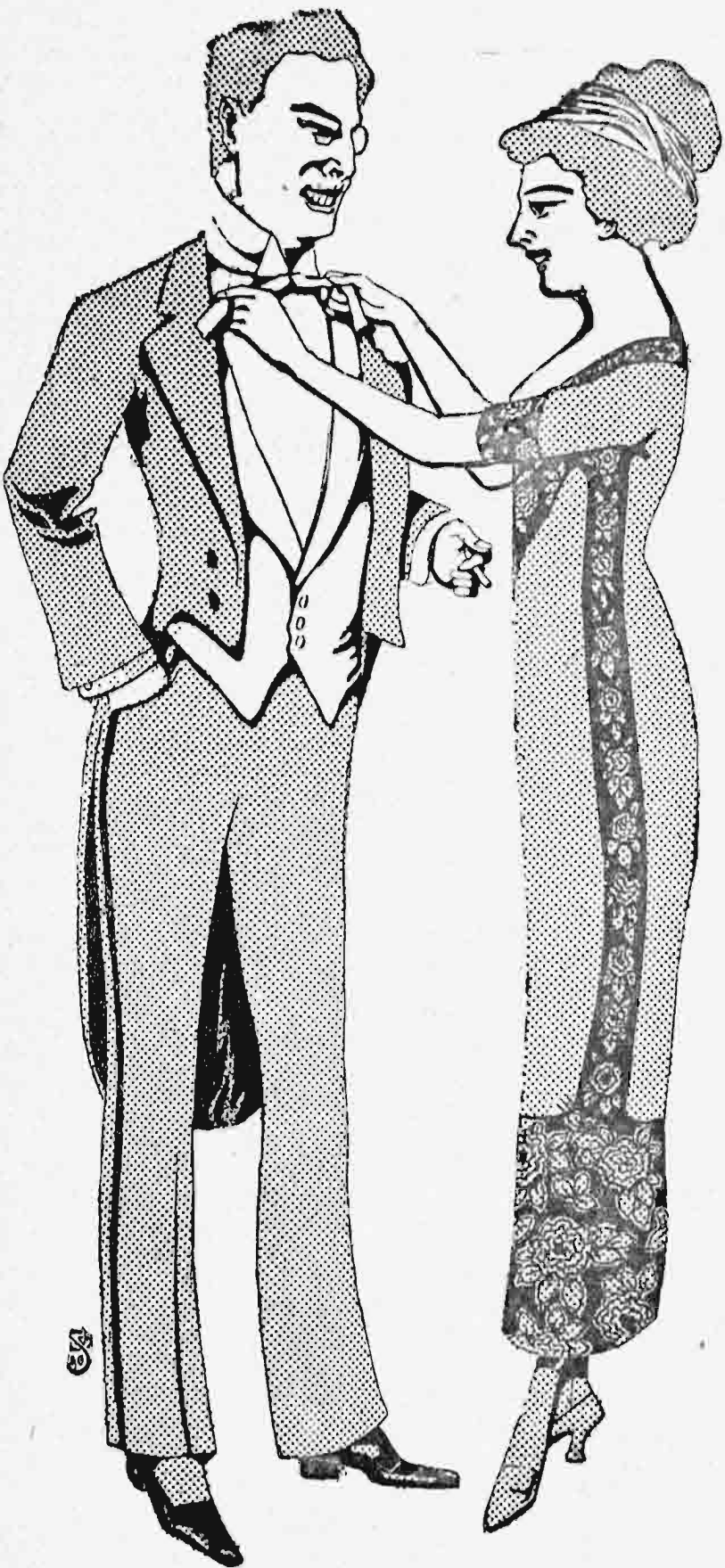
Γ. Κ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΑΡΤΕΛΑΡΗΣ

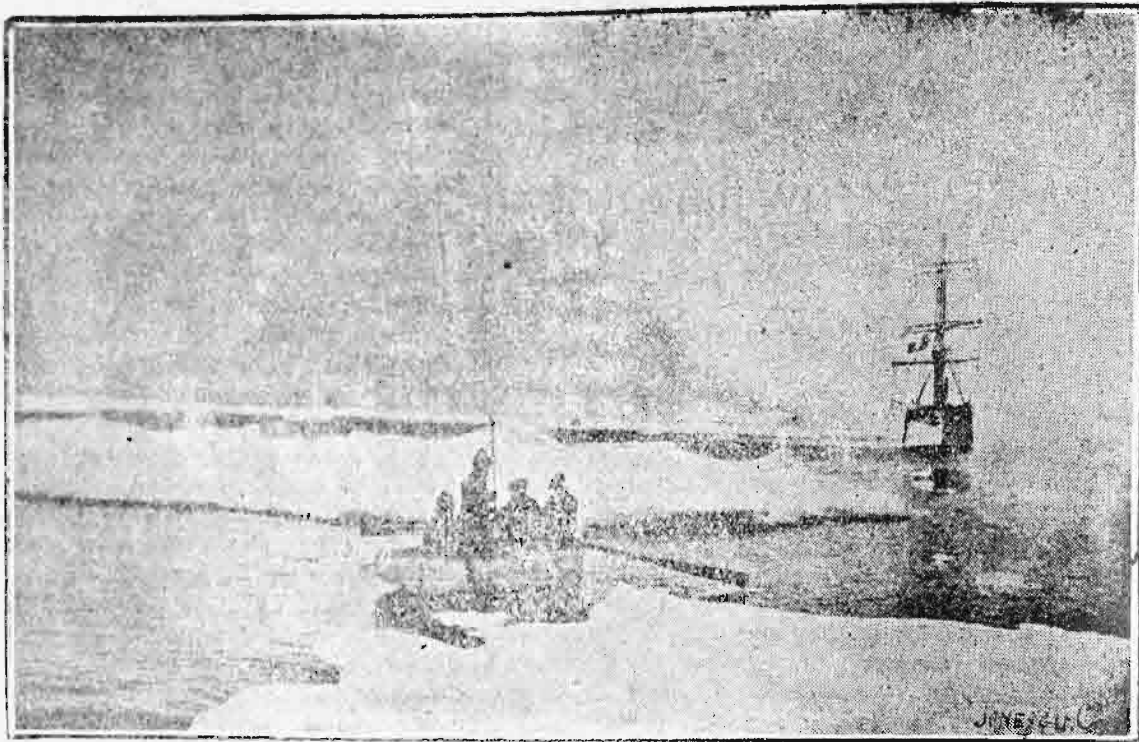
Ἀνταλλάσσει γραμματόσημα μὲ ὄλον τὸν κόσμον. Ἀγοράζει τουρκικὰ γραμματόσημα ἄνω τῶν 5 γροσιῶν πᾶσης ἐκδόσεως. Δὲν στέλλει ποτὲ πρῶτος.

Διεύθυνσις: THEODOSE ARTÉLARIS

Banque d'Athènes  
B A F F R A  
près Samsoun (Turquie d'Asie)



Ὁ πρῶτος οἶκος ἐν Ἀνατολῇ: Στάϊν.



Εἰς τὸν Νιπιον Πόλον.



Ἡ ἀνοιξὶς μᾶς ἔρχεται.

**ΜΟΝΟΝ**

**Εἰς τὸ**

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

**» ΟΛΥΜΠΟΣ «**

ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ

ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Προσβείας.  
εὗρισκετε ἄκραν καθαριότητα,  
ὑπηρεσίαν ἀνεπλήρητον  
καὶ τιμὰς συγκαταβατικάς.

Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν  
νά καταλύετε εἰς τὸν « ΟΛΥΜΠΟΝ ».

Διευθυντής: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

**ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ**

Καθῆκον ἱερόν, καθῆκον ἀπαρόχατον μοὶ ἐπιβάλλει, ὅπως δημοσίᾳ ἐκφράσω τὴν ἀμετρον μου εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν διαπρεπῆ τῆς πόλεώς μας γυναικολόγον κ. Ἰωάννη Παπαδάπουλον διὰ τοὺς ἀτρόπτους κόπους, οὓς κατέβαλε πρὸς τὴν ἐκ βεβαίου κινδύνου διάσωσιν τῆς φιλιότητος μου συζύγου κατὰ τὸν ἐπίπονον καὶ πολυώδυνον τοκετὸν τῆς.

Εὐχαριστῶν δημοσίᾳ τὸν πολυιδμονα καὶ σφοδρὸν ἱατρόν, τὸν συνιστῶ ἐκθύμως εἰς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶσι τὰς συζύγους των.

Ἄδικον ὅμως θὰ ἦτο νομιζῶ ἂν ὑπέγραψον τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, χωρὶς νὰ εἶπω καὶ δύο λέξεις εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν μαίαν κ. Ἀθηνῶν Λάμπουλον, ἣτις τασούτον δεξιῶς ἐβοήθησε τὸν ἱατρόν καὶ νύκτας ὅλας γιὰ τὴν συζυγὸν μου ἠγρύπνησεν.

Εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δύο.

ΖΟΝ ΚΡΗΜΟ

**ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ  
ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ**

**Εἰς**

**ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ**

τῆς Χάγης 1908, Ρώμης 1909,  
Λονδίνου 1909.

**ΟΙΝΟΣ ΚΙΝΙΟΛΗ**

ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ, ΡΩΣΤΙΚΟΣ

**ΑΠΟΘΗΚΗ:**

Φαρμακεῖον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν,  
Πέραν, Μνηματάκια, 63.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΣ ΜΑΣ



Ο Κ. Π. Ν. ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥΣ  
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΠΑΤΡΙΔΟΣ"

JONESCU



ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

## ΑΜΙΣΟΣ

Εἰς τὸ βάθος μικροῦ, πλὴν μὲ χαῖνον στόμιον κόλπου ἐπὶ τῆς νοτίας τῆς Μαύρης θαλάσσης παραλίας, ἡ νέα Ἀμισός σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἰδίας θέσεως, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἡ ἀρχαία, διαιωνίζει μὲ πολλὴν ζωὴν καὶ μὲ ἀνθηρὰν δρᾶσιν τὸ ἔνδοξον ὄνομά της. Θὰ γράψω περὶ αὐτῆς μερικὰς ἐντυπώσεις, ἐπ' εὐκαιρίᾳ προσφάτου ταξιδίου μου, νομίζων ὅτι μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ γνηρίζωμεν περισσότερον συγκεκριμένως τὰς πόλεις καὶ τὰς κοινότητας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὴν πρωτοπορείαν τοῦ ἔθνους.

### Ἱστορία.

Καὶ ἡ Ἀμισός ἀνίγει τὴν γένεσίν της εἰς τὰς ὀνομαστὰς ἀποικίας τῶν Μιλησίων, ὅταν οὗτοι εἶχον καταλάβει τὴν Καππαδόκειαν. Οἱ Ἀθηναῖοι κατόλιν ἀπέστειλαν εἰς αὐτὴν νέους ἀποίκους, δώσαντες ἰδιαιτέραν ζωὴν εἰς Μιλησίαν ἀποικίαν. Ἡ πόλις αὕτη ὑπέφερε πολλὰ κατὰ τοὺς Μιθριδαϊκοὺς πολέμους· διακοσμηθεῖσα καὶ ἀυξηθεῖσα διὰ τῶν φροντίδων τοῦ βασιλέως τούτου, ἀπετελεῖ μίαν τῶν ὀραιότερων πόλεων τοῦ κράτους του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Λουκούλλου, ὁ Καλλιμαχος, ὅστις τὴν ἐπροστάτευε, βλέπων ὅτι ἡ ἀντίστασις ἦτο ματαία, ἐπυρόλησε τὰ κυριώτερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα οἰκοδομήματα. Μάτην ὁ Λούκουλλος, καταλαβὼν τὴν πόλιν, προσεπάθησε νὰ περιορίσῃ τὴν πυρκαϊάν. Οἱ στρατιῶταί του, κουρασμένοι ἐκ τῆς ληλασίας, ἔθετον αὐτοὶ οὗτοι πῦρ εἰς τὰς ἐναπομεινάσας οἰκίας, ὁ δὲ Λούκουλλος οὐδὲν ἕτερον ἠδυνήθη νὰ κάμῃ ἢ νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τῶν φρενιῶν τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν ἐφαντάσθη νὰ κυριεύσῃ σῶαν. Ἡ καταστροφή, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν εἶναι ἄπορον πῶς δὲν διεσώθησαν μνημεῖα ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Κατὰ τὴν βυζαντινὴν περίοδον ἡ Ἀμισός ἀπέλαυε πολλῆς ἡσυχίας, κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τῶν Κομνηνῶν τῆς Τραπεζοῦντος ἦτο μία ἐκ τῶν κυριωτέρων πόλεων τοῦ κράτους των. Ὑπὸ τοὺς Σελτζουκίδας ἡ Ἀμισός ἔχασε τὸ ὄνομά της, κληθεῖσα Σαμψούν, ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ὀνόματος, εἰς πολλοὺς δὲ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χάρις ἀναγράφεται μὲ τὰ ὀνόματα Σιμισό καὶ Σινουζο.

Ἡ Ἀμισός, πολιορκηθεῖσα καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Βαγιαζίτ Γιλδριμ, ἔκτοτε διατελεῖ πόλις τῆς Ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας.

### Ἡ θέσις της.

Ἄν ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνασκόπησιν τῆς Ἀμισοῦ ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος μέχρι τῶν μέσων τοῦ δεκάτου ἐνάτου, θὰ βλέπωμεν αὐτὴν πόλιν μικράν, περιωρισμένην, διάγουσαν βίον λανθάνοντα καὶ σχεδὸν ὑπνηλόν. Ἐν τούτοις, ἡ πόλις

αὕτη, τὴν ὁποίαν ἡ εὐφροσύνη τῶν πρώτων αὐτῆς οἰκιστῶν ἔθεσεν ἐπὶ τόσον γονίμου ἐδάφους καὶ εἰς σημεῖον, τὸ ὁποῖον ὄντως διακρίνεται διὰ τὴν συγκεντρωτικὴν αὐτοῦ δύναμιν, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πολὺ νὰ ὑφίσταται τὴν βαρεῖαν ἐκείνην νεκροφάνειαν καί, ἀποτινάξασα τὴν νάρκην της, ἐβάδιζε γοργῶ τῶ βήματι τὴν ὁδὸν τῆς προόδου. Ὅ,τι εἶναι σήμερον ἡ Ἀμισός, τὸ ὀφείλει εἰς τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν τοῦ λήξαντος αἰῶνος.

Ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν πόλεων εἶναι βραδεία καὶ μεμετρημένη ἢ καλπάζουσα καὶ ἀλματική. Τῆς Ἀμισοῦ ἡ πρόοδος, ὑπὸ ἐμπορικὴν καὶ κοινωνικὴν ἔποιν, ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν.

### Ἡ πρώτη ἐντύπωσις.

Εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὸ πρῶτον ἐπισκέπτεται τὴν Ἀμισόν, ἡ πόλις δίδει μίαν εὐχάριστον ἐκπληξίν. Ὁ ἐκ Κων/πόλεως ἰδίᾳ ἐπισκέπτης, κλίνων ὑπὸ τὸ βάρος κάποιας προκαταλήψεως, ἤκιστα — διατί νὰ τὸ κρύψωμεν; — κολικευτικῆς, αἰσθάνεται μίαν ζωντανὴν διάψευσιν νὰ προβάλλῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Βλέπει μίαν πόλιν μὲ εὐθεῖς καὶ ἀρκετὰ καλοὺς δρόμους, μὲ κομψὰ καὶ ὀραίας οἰκοδομὰς, μὲ κινήσιν, πρὸ παντὸς ἐμπορικὴν κινήσιν, μεγάλην. Καὶ ἡ εὐχάριστος αὕτη πρώτη ἐντύπωσις δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀμαυροῦνται μετὰ τινὰς ἡμέρας. Τοῦναντίον μάλιστα, ὅσον περισσότερον ὁ ἐπισκέπτης ἐξετάσει τὰ πράγματα, ὅσον περισσότερον διατρίψῃ, τόσον καὶ περισσότερον ἡ βαρομετρικὴ στήλη τῆς ἐκτιμήσεώς του ἀναβαίνει. Διότι θὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὀπισθεν τῶν μεγάλων καὶ ὀγκωδῶν καπναποθηκῶν χεῖρες ἐργάτιδες κατὰ χιλιάδας κινοῦνται πρὸς ἐπεξεργασίαν τῶν εὐωδῶν ξανθῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα τόσον εἰσάγουν χρυσόν, ἔσωθεν δὲ τῶν οἰκιῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ κάποιαν συνεσταλμένην χάριν προβάλλουν, μία ὠὴ καθαρῶς ἐθνικὴ σφύζει... Τί ἄλλο ζητεῖ μία πόλις;

### Πληθυσμὸς: - Πρωτόντα.

Ἡ Ἀμισός ἔχει σήμερον περὶ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἡμίσεις ἀποτελοῦσι τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα, οἱ δὲ λοιποὶ εἶναι Τοῦρκοι, Ἀρμένιοι καὶ ξένοι. Σχεδὸν ὅλοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ τὸ ἐμπόριον τοῦ καπνοῦ, ὑπεραρκετοὶ δὲ εἶναι οἱ ἐν Ἀμισῶ Ἕλληνες μεγαλέμποροι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀπολαίουσιν τῆς ὑπολήψεως τῆς Εὐρώπης, μεθ' ἧς συναλλάσσονται. Ὁ καπνός, τὸν ὁποῖον παράγει ὅλη ἡ εὐφορος πεδιάς, προορίζεται ἢ διὰ τὴν ἐν τῇ Τουρκίᾳ κατανάλωσιν, ὁπότε ἀγοράζεται ὑπὸ τῆς Ρεζί, ἢ προορίζεται διὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς, ὁπότε ἀγοράζεται ὑπὸ τῶν ἐμπόρων, οἵτινες καὶ ἐξαποστέλλουσι τὸ προϊόν ἐκτὸς τοῦ κράτους. Αἱ μεγαλειότεραι ἀγοραί, αἱ ὁποῖαι εἰσάγουσι τὸν καπνὸν τῆς Ἀμισοῦ καὶ τῶν περιχώρων, εἶναι τῆς Αἰγύπτου, Ἀμερικῆς, Γερμανίας καὶ Σουηδίας.

Εἶναι ἀρκετὰ γραφικὸν νὰ βλέπῃ τις εἰς τὰς ἐκτεταμένας πεδιάδας τῆς Ἀμισοῦ μίαν μακρὰν σειρὰν φορτωμένων καμήλων, βραδύτατα καὶ μὲ εἰδυλλιακὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ χάριν προχωροῦσαν ὑπὸ τοὺς τρομῶδεις ἤχους τῶν κωδωνίσκων των. Ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο τῆς μεταφορᾶς, τὸ ὁποῖον τὸ πολὺ μόνον εἰς κάποια καλλιτέχνην ἢ ρεμβὸν ποιητὴν δύνα-

ται ν' ἀρέσῃ, ἢ ἀντικατασταθῇ προσεχῶς ὑπὸ σιδηροδρόμου, ὅστις ἤρχισε κατασκευαζόμενος ἀπὸ τῆς Ἀμισοῦ μέχρι Σιβᾶς.

Ἐκτὸς τοῦ σιδηροδρόμου, σχέδια κατεστρώθησαν καὶ πρὸς κατασκευὴν λιμένος. Ἐν γενικὸν μειονέκτημα ὄλων τῶν ἐπὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης πόλεων εἶναι τὸ ἀλλίμενον αὐτῶν. Εἰς θάλασσαν, ἡ ὁποία εἶναι ὀνομαστὴ διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς τοικυμίας, εἰς θάλασσαν τόσον συχνάζομένην ὑπὸ πλοίων, σχεδὸν οὐδεὶς ὑπάρχει ὄρμος ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς αὐτῆς παραλίας φυσικός, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ τέχνη ἐδημιούργησε τοιοῦτον.

Ἡ Ἀμισός, μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἐξαγωγικὰς τῆς Μ. Θαλάσσης πόλεις, βαρύνταται αἰσθάνεται τὴν ἔλλειψιν ταύτην, τὴν ὁποίαν ὄμως πιστεύομεν ὅτι θὰ ἴδῃ λίαν προσεχῶς πληρουμένην.

Ἐτερα ἔργα ἐν σχεδίᾳ εἶναι ὁ ἠλεκτροφωτισμὸς τῆς πόλεως, ἡ ἠλεκτρικὴ συγκοινωνία καὶ εἰσαγωγή ὑγιεινοῦ ποσίμου ὕδατος. Ὅταν τὰ ἔργα ταῦτα ἐκτελεσθῶσιν, ἡ Ἀμισός, ἐνι σχομένη μάλιστα καὶ ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς πλούτου καὶ ὀργασμοῦ, θὰ σημειώσῃ νέαν ὑπερκαλπάζουσαν πρόοδον, ἣτις καὶ τὴν σημερινὴν ὀραίαν πόλιν θὰ καταστήσῃ ἀγνωρίστον εἰς τοὺς μετὰ τινὰ ἔτη ἐπισκέπτας της.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΠΑΡΟΔΙΤΗΣ



Θέλετε νὰ ἀποκτήσετε παιδιά εὐμορφα; Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε πῶς πρέπει νὰ μεγαλώνετε τὰ παιδιὰ σας διὰ νὰ γίνουν ὀραῖα, ὑγιᾶ καὶ εὐφροστα;

Ὀνειροπολεῖτε μίαν ἑλληνικὴν γενεάν ὀραίαν καὶ ἀκμαίαν;

Ἀναγνώσατε τὸ πολύκροτον ἔργον τοῦ ἱατροῦ κ. Μ. Μωυσεΐδου, ὅπερ ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τεῦχος ἐκ 50 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ καλλιπαιδεία ἄλλοτε καὶ σήμερον».

Οὐδέποτε ἐγράφη εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἔργον ὀραύτερον, γοητευτικώτερον καὶ κοινωνικώτερον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Τὸ ὀραῖον ἐν τῇ φύσει. — Ἡ αἰσθητικὴ τοῦ παιδὸς ἀγωγή. — Ἡ ἀναζήτησις τοῦ ὀραίου ὑπὸ τῶν Ἀλχημιστῶν κατὰ τὸν μεσαῖον. — Ἡ καλλιπαιδεία πρὸ τῆς συλλήψεως, κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ μετὰ τὸν τοκετόν. — Ὁ γάμος. — Ἡ μητρότης. — Ἡ καλλονὴ τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος. — Ἡ Ἑλληνίς ἐν τῇ σχολῇ κτλ. κτλ. κτλ.

Ὁ ἀποστέλλον γραμματόσημα 3½ γροσίων εἰς τὸν συγγραφέα (M<sup>r</sup> le D<sup>r</sup> Moissidès — Péra, 6, rue Hadji-Ahmed, Cons/ple), θὰ λάβῃ τὸ τεῦχος ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

# ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδος 1135)

ΚΑΝΟΥΝΗ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ Ο Α΄  
(1520 — 1566)

Μετά την άλωση του Βελιγραδίου και των λοιπών επί του Δουνάβου σερβικών φρουρίων, ο σουλτάνος δεν έπροχώρησε περισσότερο· άλλ' έχων κατά νοήν να φέρη εις πέρας το όνειρον του Πορθητού, ήτοι την κατάκτησιν της Ρόδου, ήτις, εις τους ήπύτας της Ιερουσαλήμ, ως γνωστόν, ανήκουσα, έφραττε την προς την Αίγυπτον οδόν και παρεκώλυε την μετά της Αλεξανδρείας συγκοινωνίαν, επανήλθεν εις Κωνσταντινούπολιν διά να διαχειμάσῃ και προετοιμασθῇ. Πράγματι δέ, αρχομένου του Ιουλίου του επιόντος έτους (1522), απέπλευσεν έντεϋθεν ο στόλος, εκ 300 συγκείμενος πλοίων μετά των εκλεκτοτέρων πληρωμάτων και πάντων των προς θαλασσίαν πολιορκίαν άπαιτουμένων εργαλείων, καθώς και εκατόν μεγάλων πυροβόλων, έξεκίνησε δέ και ο σουλτάνος εκ Σκουτάρειος, επί κεφαλής υπερεκατόν χιλιάδων άνδρών, και διά της παραλιακής οδοϋ έφθασεν έντός ενός μηνός εις την άπέναντι της Ρόδου ακτήν, όπόθεν επέστειλε προς τον Μέγαν Ταξίαρχον (μάγιστρον) των ήπποτων της νήσου, ζήτησιν την παράδοσιν του φρουρίου και επαγγελόμενος ασφάλειαν ζωής και περιουσίας. Αλλ' άπορριφθείσης, ως είκος, της προτάσεως, απέβη εις την νήσον και αυτός, και διέταξε την εκ παντός τρόπον εκπόρθησιν του φρουρίου.

Αλλ' εις ουδέν ωφέλουν αι άκατάπαυστοι και φρενητιώδεις έφοδοι των Τούρκων, οτινες κατά χιλιάδας έπιπτον εκάστοτε υπό τας σφαίρας των άμυνομένων. Πέντε δλόκληροι είχαν παρέλθει μήνες και το φρούριον της νήσου έμενεν άπόρθητον. Έως ου ή έλλειψις τροφών και πολεμοφοδίων ήνάγκασε τους ήπύτας να συνθηκολογήσουν μετά του σουλτάνου, τῆ δέ 20 Δεκεμβρίου συνήφθη συνθήκη, δι' της οί μὲν ήπύται θ' άπήρχοντο άνερόχλητοι μετά των όπλων των και των άποσκευών των, οί δέ της νήσου κάτοικοι, Έλληνες όλοι, οτινες μετά της ιδίας άνδρείας και άφοσιώσεως είχαν συμπολεμήσει μετά των ήπποτων καθ' όλον το πεντάμηνον της πολιορκίας διάστημα, θα παρεδίδοντο μὲν, αλλά θα έμενον κύριοι των περιουσιών των και της θρησκείας των. Ότε όμως, μετά πέντε ήμέρας, άνήμερα των Χριστουγέννων, οί κάτοικοι άνύποπτοι μετέβησαν εις τας εκκλησίας, οί Γενίτσαροι, παρά την ρητήν διαταγήν του σουλτάνου, στασιάσαντες, διότι δὲν τοίς έπετράπη να λαφυραγωγήσωσιν, επέπεσαν κατά των πεπληρωμένων εκ κόσμου ναών, διήρπασαν αυτούς και έγύμνωσαν τους κατοίκους, πολλούς εκ των οποίων άν-

ισταθέντας έφόνευσαν. Τοϋτο όμως δὲν διήρκεσεν είμή ώρας τινάς μόνον, ταχέως δέ ο σουλτάνος, τιμωρίσας τους πρωταίτιους και άποζημιώσας τους κατοίκους, άπεκατέστησε την τάξιν.

Μετά την κατάκτησιν της Ρόδου, ήν επηκολούθησε κατ' άνάγκην ή κατάκτησις και όλων των παρακειμένων ελληνικών νησίδων, ο σουλτάνος έμεινεν άπρακτών επί τέσσαρα περίπου έτη, αναπαυόμενος και νυμφεύων διάφορα μέλη της ολιγογενείας του. Αλλ' ή τετραετής αυτή έκκεχειρία έσχεν ως αποτέλεσμα νέας υπερβασίας των άπρακτούντων γενιτσαρικών ταγμάτων· διό και ο σουλτάνος, διά νάπασχολήσῃ αυτούς, έστρεψε τὰ όπλα κατά της Περσίας, ο νέος της οποίας σάχης Ταμὰσβ όχι μόνον έν ήθέλησε νάναγνωρίσῃ κατά το σύνθητες την κυριαρχίαν της Πύλης,



άλλά και εις την άπαίτησιν του σουλτάνου έζήτησε και έλαβε την συμμαχίαν των Ουγγρων και των Γερμανών· τοϋθ' έπερ ήνάγκασε τον σουλτάνον, υπείκοντα, άλλως τε, και εις τας προτροπάς του βασιλέως της Γαλλίας Φραγκίσκου του Α΄, να εκστρατεύσῃ πρώτον κατά των Ευρωπαίων και ύστερον κατά των Περσών. Διά την σοβαρότητα όμως του μελετωμένου επιχειρήματος, έχρειάσθη έν δλόκληρον έτος διά τας πολεμικάς προετοιμασίας· και μόνον τῆ 23 Απριλίου του επιόντος έτους (1526) ήδυνήθη ο σουλτάνος, επί κεφαλής 250 χιλ. στρατού και 300 πυροβόλων, να εκκινήσῃ εκ Κωνσταντινουπόλεως, την διοίκησιν της οποίας αφήκεν εις τον εκ των βεζυρών του και τέως διοικητήν της Αιγύπτου Γκιουζέλδξε-Κασήμ-πασάν, ος εις επί τῆ ευκαιρία ταύτη, άνήγειρε τότε τὰ

φειδύμνον του επί της κλιτύς του λόφου της Περσίας τέμενος, ως και τον παρ' αυτόν ώραϊον και ευρύχωρον διπλούν λουτρώνα, έξ ών και ώνομάσθη άργότερον το και μέχρι σήμερα πολυανθρωπότατον και διά τους άνοικτους όχετους του περιώνυμον και παροιμιώδες προάστειον του Κασήμ-πασά έν τῆ Κερατείφ κόλπῳ.

Τῆν 28 Αυγούστου ο τουρκικός και ο ουγγρικός στρατός συνηνήκοντο έν τῆ κοιλάδι του Μόχακζ, ου μακράν της Βούδης, εκεί δε συνεκροτήθη ή περιώνυμος και καταστρεπτική διά τους Ουγγρους μάχη της 29 Αυγούστου, καθ' ήν έπεσαν έξ αυτών άνω των 60 χιλιάδων, ως και ο βασιλεύς αυτών Λουδοβίκος ο Β΄. Τῆν άλωση της Βούδης επηκολούθησεν άμέσως ή πικράδωσις της Πέσιης, ως και πολλών άλλων παρακειμένων φρουρίων· ο δέ σουλτάνος εγκατέστησε βασιλέα έν Ουγγαρία τον βοεβόδαν της Τρανσυλβανίας Ιωάννην Ζαπόλιον, οστις και εκηρύχθη ύποτελής των Όθωμανών. Έν τῆ μεταξυ τούτῳ διάφοροι Τούρκοι στρατηγοί έπολέμουν έν Βοσνία, Κροατία και Δαλματία κατά των επαναστατούντων πληθυσμών, έως ου τῆ 1528 συνεπληρώθη και των έπαρχιών τούτων ή πλήρης κατάκτησις και δριστική προσάρτησις.

Τῆ επομένῳ έτει (1529) ο Σουλεϊμάν έξεστράτευσε και αυθις προς βορράν, κατά του αρχιδουκός της Αυστρίας Φερδινάνδου, τον όποιον και έπολιορκήσεν επί δεκαπέντε ήμέρας έν Βιέννη. Αλλ' ή έλλειψις των ζωοτροφιών και ο δριμύτατος του έτους εκείνου χειμών ήνάγκασαν αυτον να λύσῃ την πολιορκίαν και να επιστρέψῃ εις την πρωτεύουσαν. Διά τους αυτούς λόγους, ως και εκ της έλλείψεως βαρέος πυροβολικού, απέτυχε και ή μετά δύο έτη (τῆ 1532) κατά του αυτοκράτορος της Γερμανίας Καρόλου του Ε΄ γενομένη εκστρατεία.

Αλλ' έπειδή, ως εκ των επανειλημμένων τούτων αποτυχιών, υπήρχε φόβος να κλονισθῆ το φρόνημα του στρατού, ο Σουλεϊμάν απέφασισε να κηρύξῃ τιν πόλεμον κατά της Περσίας, ον έθεώρει ευκολώτατον και ζήτημα όλίγου μόνον χρόνου. Πράγματι, κατά Οκτώβριον του επομένου έτους (1533) έξεκίνησεν έντεϋθεν ο μέγας βεζύρης Ιβραχήμ-πασάς, ο υπό το όνομα Φιρέγκ-Ιβραχήμ γνωστός παρά τοίς Όθωμανοίς άρνησίθρησκος Κροάτης, οστις, μετά έννεάμηνον πορείαν, φθάσας πρό της Ταυρίδος, εκυρίευσεν αυτήν κατά Ιούλιον του 1534.

(άκολουθεϊ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ  
καθηγητής έν τῆ Ρωσικῆ Σχολῆ

Η ΜΟΔΑ

Αί τελευταῖαι χορευτικαὶ ἀμφιέσεις.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ



Υπό του Σεβ. μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γωακείμ άπεστάλησαν εις τα Πατριαρχεία λίραι Τουρκίας 336,66 υπέρ των ανυπάνδρων αδελφών του δολοφονηθέντος μητροπολίτου Γρεβενών. Εκ τούτων αι 236,66 προέρχονται εξ εράνων, αι δέ 100 εκ προσφοράς όμογενοῦς. Η Ίερά Σύνοδος έπήνεσε και εξήρε τας υπέρ της οικογενείας του έθνομάρτυρος προσπαθείας του Σεβ. άγ. Θεσσαλονίκης.

— Λίαν προσεχώς η Ίερά Σύνοδος θ' άσχοληθή και επί του μητροπολιτικού ζητήματος Πρεσπών. Παρά τοις Συνοδοκοις επικρατεί σκέψις περι άντικαταστάσεως του προ μηνών εκλεγέντος μητροπολίτου Πρεσπών κ. Ανθίμου δι' άλλου καταλληλοτέρου προσώπου.

— Η προς αναθεώρησιν των εκλογικών καταλόγων της Κοινότητος Έλπίδος Κοντοσκαλίου επιτροπή θά συνέλθη υπό την προεδρείαν του Ιερ. Δευτερεύοντος κ. Καλλινίκου.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν εν τῷ μητροπολιτικῷ ναῶ της Σμύρνης χειροτονήθη υπό του πανιερ. μητροπολίτου Σμύρνης, συλλειτουργούντων του μητροπο-

λίτου Βάρνης και του επισκόπου Τράλλων, ο νέος επίσκοπος Μοσχονησιών κ. Διόδωρος Καράτζης.

— Άνεγνώσθη επί Συνόδου τηλεγράφημα εκ Κερασούντος της Κοινότητος Κερλικ Μαδενή, καταγγελλούσης ότι άγνωστοι έγύμνωσαν τας εκκλησίας των και ότι άπειλείται η ζωή των Χριστιανών.

— Τηλεγραφικώς ηγγέλθη την έσπεραν της Τετάρτης υπό της Δημογεροντίας Καλλιουπόλεως το θλιβερόν άγγελμα του θανάτου του μητροπολίτου Καλλιουπόλεως Καλλινίκου Γεωργιάδου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ



Ο Έλλ. Φιλολ. Σύλλογος, το πρεσβυγενές της πόλεως μας σωματεϊόν, εορτάζει αύριον εν τῷ ιδιοκτήτῳ αὐτοῦ κτιρίῳ την πεντηκονταετηριδα αὐτοῦ Τόν πανηγυρικόν εκφωνήσει ο καθηγητής κ. Μ. Αύθεντόπουλος, τά δε πεπραγμένα του Συλλόγου ο κ. Χρ. Πανταζίδης, καθηγητής. Εις την τελετήν θέλει παραστή και η Α. Θ. Π. ο Οικ. Πατριάρχης.

Άρραβῶνες. — Έυχαρίστως άγγέλλομεν τοῦς άρραβῶνας του κ. Γωάννου Φρυδά, σταθμάρχου εν Βαβᾶ Έσκι, μετά της δεσποινίδος Χρυσής Γ. Περιφήμου, ος και εϋχόμεθα ταχέϊαν και την διά του Ύμεναιου ένωσιν.

— Μετά χαράς άγγέλλομεν, ότι την παρελθούσαν Κυριακήν, 26 λήξαντος, έτελέσθησαν εν τῇ εν Ξηροκρήνη οικίᾳ του εκ των προκριτων άξιότιμου κ.

Δημ. Μυλωνᾶ, οι άρραβῶνες της άξιεράστου και υπό πολλών άρετῶν κεκοσμημένης θυγατρὸς αὐτοῦ δεσποινίδος Θεοδοσίας Δ. Μυλωνᾶ μετά του άξιολόγου νέου κ. Δημητρίου Παντούλωφ, τυπογράφου. Μετά την άνταλλαγὴν των δακτυλίων παρετέθη πλοῦσιον κυλικεϊόν εν μέσω δέ της ζωηράς εϋχίας θεομήν έποίησατο πρόποσιν υπέρ των μνηστευθέντων, εϋχηθεϊς τά εϊκότα, ο Ένδοξ. κ. Σωκράτης εφέντης Χαραλαμπίδης. Συγαίροντες τοῦς συγγενείς άμφοτέρων, εϋχόμεθα τοις εϋαρμοστός συνδεθεϊσι ταχέϊαν και την διά του Ύμεναιου ένωσιν. — Α. Γ. Χ.

Θάνατοι. — Σεβαπτή δέσποινα, η Σεβαστή Νικολαΐδου, σύζυγος του παλαιμάχου δημοσιογράφου κ. Δημ. Νικολαΐδου, εξεμέτρησεν εν Πριγκήπῳ τὸ ζην, κατόσιν πολυδύνου νόσου. Θεομής συλλυπούμεθα τόν σύζυγον και τὰ τέκνα.

— Σεβάσιμον πρεσβύτην και πατέρα πολυμελοῦς οικογενείας, τόν Γεώργιον Πανταζην, εκήδευσεν εσχάτως η κοινότης της Βιζύης. Ο μακαρίτης, εφ' όσον ευδαιμόνει, πλείστας παρέσχεν ωφελείας τη κοινότητι μας άλλ' αὐται έπεσκιάσθησαν υπό της κατά τά τελευταία ετη πτωχεύσεως του δι' ο δυστυχῶς κα δέν έτιμήθη δεόντως. — Ε. Κ. Δ.

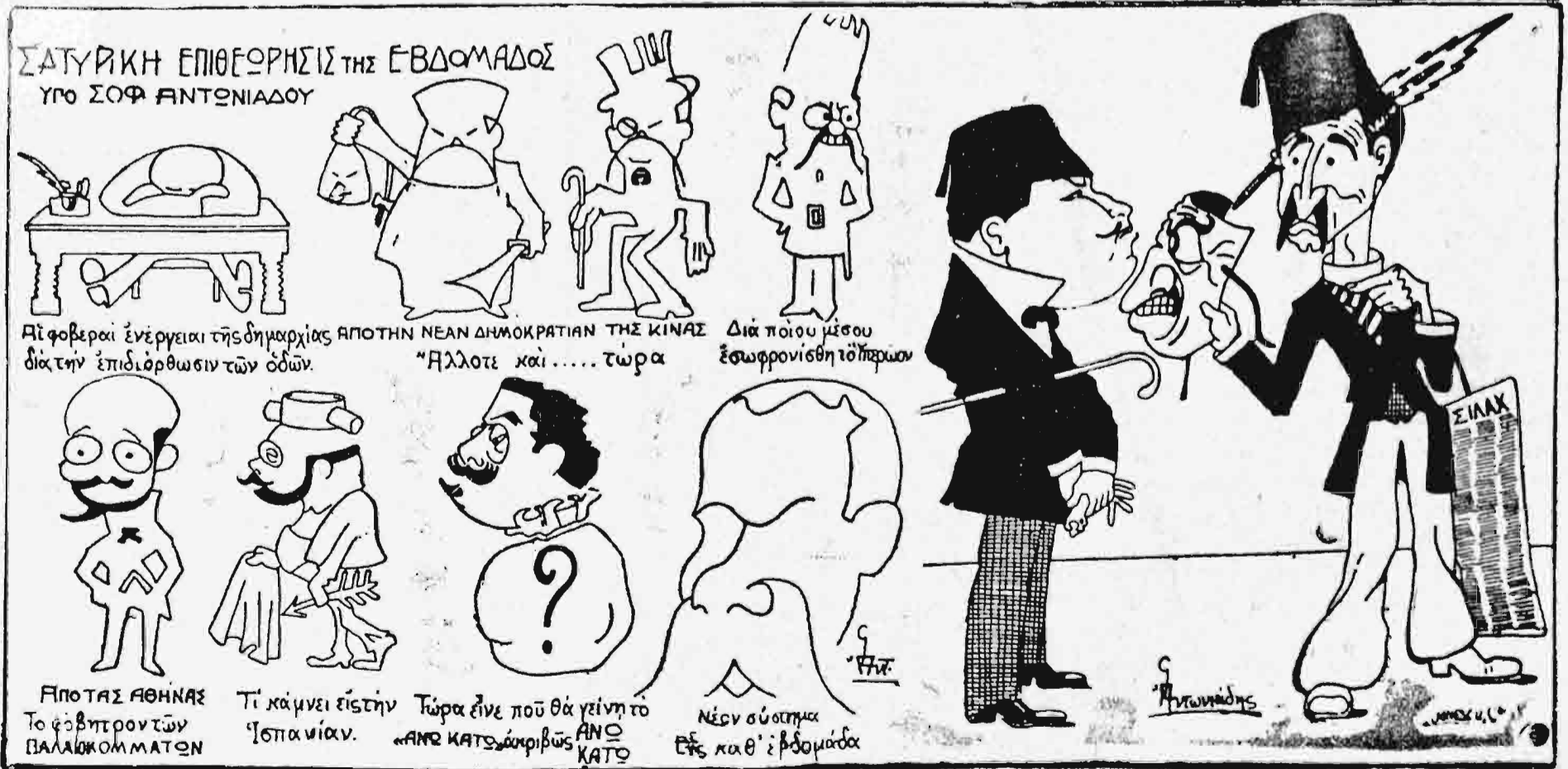
Έλληνικόν θέατρον. — Ο θιάσος της εξοχου καλλιτεχνιδος Κυβέλης Άδριανου εξακολουθεϊ τας παραστάσεις αὐτοῦ εν τῷ θεάτρῳ Βαριετέ. Οί θεαταί άπέρχονται πάντοτε με θαυμασμόν ως προς τὸ τεχνικόν μέρος όλου του θιάσου και ιδίως της πρωταγωνιστριας κ. Κυβέλης και του κ. Θ. Οικονόμου, όστις εις λίγας μόνον παραστάσεις θέλει λάβει μέρος.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ



Η Μουσική. — Έξεδόθη και κυκλοφορεϊ τὸ τρίτον τεϋχος της Μουσικής, τὸ μοναδικόν μας εικονογραφημένον μουσικοφιλολογικόν περιοδικόν του κ. Γ. Παχίικου. Περιεχόμενα: Τὸ άρχαϊόν ελληνικόν δράμα και η μελοποιία των χορικῶν. — Τά διάφορα συστήματα της ελληνικής παρασημαντικής. — Τά μουσικά όργανα των Έλλήνων, μετά εϊκόνας. — Τὸ μελόδραμα η 'Αρμενις' του F. Chizat. — Ο Μπετχόβεν και η χαρά. — Άσματολογικά, μετά εϊκόνας καππαδοκικου χοροῦ κλπ.

Έλληνική Φιλολογική Βιβλιοθήκη. — Ηρχισεν η κυκλοφορία των άγγελιων της λαμπράς ταύτης εκδόσεως του κ. Δ. Παπαβασιλείου. Δέν άμφιβάλλομεν ότι οι φίλοι του καλου βιβλίου άθρόοι θά σπεύσωσι να εγγραφώσιν, ιδίως δέ οι πολυπληθεϊς του 'Απ' Όλα' αναγνώσται, διά τοῦς όποίους ο τόσον συμπαθής συνεργάτης μας κ. Δ. Μ. Μελισσόπουλος νέαν προετοιμάζει φιλολογικήν απόλαυσιν με τὸ νέον έργον του 'Φύλλον Συκής', τὸ όποϊον και θά εκδοθῇ πρώτον εν τῇ σειρᾷ της 'Έλληνικής Φιλολογικής Βιβλιοθήκης'. Έκαστος τόμος θά τιμᾶται 5 μόνον γρόσια, και 6 δια τας επαρχίας, θά συνίσταται δέ εκ 400 τουλάχιστον σελιδων επί άριστου άγγλικου χαρτου. Συνδρομηταί εγγράφονται παρά τῷ Διευθυντῇ της 'Έλλ. Φιλ. Βιβλιοθήκης κ. Δημ. Θ. Παπαβασιλείου (Ρωσικόν προξενεϊον, εν Πέρᾳ), παρά του όποίου δυναται τις να ζητήση και την σχετικήν άγγελίαν με τὰ Λαχειά της και τοῦς Διαγωνισμούς της.



Μπούσιος προς 'Σιλάχ'. — Με δίδεις την μάσκα σου δέν θέλω να σου την στερήσω. Σε πηγαίνει θαυμάσια.

# Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1138)

Ἴδου ἡ ὅλη ἀπάντησίς της. Ἄλλ' ἡ ὡραία ξενὴ ἐπρόφερε τὰς ἀρελεῖς ταύτας λέξεις με φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ἀρμονικὴν, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι ἦχει εἰς τὰς καρδίας ὄλων, ρίπτουσα ἐπὶ τῶν νεαρῶν ἐκείνων προσώπων τὸ ἀπλετον φῶς τῶν ὡραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

Ἡ μονὴ τῆς Ἀναλήψεως περιέβαλε τὰς οἰκοτρόφους της διὰ τῆς αὐτῆς ὁμοιομόρφου στολῆς, ἀλλ' ὁ κ. Λώρης, ὅστις ἦτο δεξιότερος εἰς τὸ νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀπὸ τὸν δεξιότερον θεατρῶνον, ἐπαρουσίασε τὴν Μυρτώ με τὴν ἐθνικὴν αὐτῆς περιβολήν. Ἡ πρόθεσις τοῦ ἐπέτυχε. Τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο ἔνδυμα, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἔψαυε μᾶλλον τὰ μέλη αὐτῆς ἢ τὰ ἐκάλυπτε καὶ ὅπερ αὐτὴ ἔφερε μετὰ τοσαύτης χάριτος, ἔδωκεν εἰς τὰς μελλούσας φίλας τῆς Μυρτῆς μίαν μεγάλην ιδέαν ὑπὲρ αὐτῆς. Τὴν ἐξέλαβον ὡς μίαν βασιλίσσαν τοῦ τόπου της.

Δυστυχῶς ὁμως διὰ τὴν Μυρτὴν δὲν ἔχαρη ἐπὶ πολὺ τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλίσεως, διότι μόλις τὸ διάλειμμα ἐτελείωσε, μία ἐπιστάτις τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἱματιοθήκην, ἔνθα ἐγκατέλειπε τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτῆς φόρεμα καὶ ἐνεδύθη τὸ ἀπλούστατον τῆς μονῆς ἔνδυμα, ὅπερ τοῦντεῦθεν θὰ ἦτο τὸ φόρεμά της, ἐν ὅσῳ θὰ διητᾶτο ἐν τῇ μονῇ.

Ἄλλ' ἡ Μυρτὴ ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἵτινες εἶναι ὡραῖαι καὶ ὑπὸ ρακῶν περιβαλλόμεναι. Τὸ εὐθὺ περιλαίμιον, τὸ πίπτον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ καλύπτον, πλέον τοῦ ἡμίσεως, τὸ λιγυρὸν καὶ γλαφυρὸν τῆς ὀσφύος, ἡ συνεσφιγμένη κόμη, ἡ μὴ παραθέτουσα πλέον τὸν πλοῦτον τῶν κυμαινομένων βοστρύχων, ὑπέκλεπτον βεβαίως μέγα μέρος τῆς μαγείας ἐκείνης, ὑπ' ἧς προσεβλήθη ὄλος ἐκεῖνος ὁ ἔσμος τῶν ὡραίων κορασιῶν, δικαίων ἤδη ἐκτιμητῶν τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος. Ἄλλ' ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν ἐκεῖνο φόρεμα τῆς μονῆς, ὅπερ οὐδαμῶς ἐσκόπει νὰ ἐπαυξήσῃ τὰ προσωπικά προσόντα, δὲν ἔθελγεν ὀλιγώτερον τὸ βλέμμα τοῦ παρατηροῦντος αὐτὴν· διέσωζεν ἔτι ἐν τῷ ὄλον, ὅπερ διέθετε τὸν παρατηρητὴν ὑπὲρ αὐτῆς. Τοιαύτη, φαίνεται, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐντύπωσις τῆς ἡγουμένης, εἰς ἣν ὠδηγήθη ἀμέσως μετὰ τὴν μετεμφίσεσίν της.

Ἀφοῦ ἡ ἡγουμένη τῇ συνέστησεν ὑπακοήν καὶ ἐπιμέλειαν, τῇ εἶπεν ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ καταταχθῇ ὠρισμένως εἰς οὐδεμίαν τάξιν, διότι τὰ μαθήματα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς τάξεως δὲν θὰ ἦσαν ποσῶς λυσιτελῆ διὰ αὐτὴν, ἀλλ' ὅτι θὰ τὴν προεγύμναζεν ἰδιαιτέρως, ἕως ὅτου ἀποκτήσῃ τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἀκολουθήσῃ τὰ μαθήματα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς τάξεως.

— Τοῦτο βεβαίως ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, προσέθηκεν, ἀλλ' ἔχω πεποιθήσιν ὅτι χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειάν σας καὶ τὴν καλὴν θέλησίν σας, μετὰ τινος μῆνας θὰ εἰσέλθητε ὡς τακτικὴ μαθήτρια εἰς μίαν τάξιν.

— Θὰ συμμορφοθῶ πρὸς πᾶσαν θέλησίν σας, ἐστὲ βεβαία περὶ τούτου κυρία, εἶπεν ἡ Μυρτὴ με τὸν τόνον ἐκείνον τῆς γλυκεῖας φωνῆς της, ὅστις ἐμάγευε τὰς ψυχάς.

— Πιστεύω τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων σας, ἀλλ' ἐδῶ δὲν εἶμαι κυρία· ἐδῶ, προσφιλές μου τέκνον, με ὀνομάζουσι «μητέρα μου» καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ τρυφερότητος, εἶμαι ὄντως μητέρα ὄλων σας.

— ὦ! μοὶ ἄρῆσει τοσοῦτον, μητέρα μου! Εἶναι λέξις τοσοῦτον γλυκεῖα καὶ τὴν ὁποῖαν πρὸ τοσοῦτων ἐτῶν εἰς οὐδένα πλέον λέγω.

Ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἔλαφρον ἐρύθημα ἐχρωμάτωσε τὰς παρειάς της Μυρτῆς καὶ ἐν δάκρυ ἐπλημμύρησε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Πλάσμα θελκτικόν, ὡραῖον καὶ πλήρες καρδίας! ἐσκέφθη ἡ μοναχὴ ... Ἀκόμη μία, ἣτις ἀναμφιβόλως θὰ πέσῃ θῦμα τῆς ζωῆς!

Ἐκρίθησεν ὁμως δι' ἑαυτὴν τὴν σκέψιν ταύτην, καὶ δι' ἐνὸς νεύματος τὴν ἀπέλυσεν.

— Ὑπαγε, τέκνον μου! εἶπεν εἰς τὴν Μυρτὴν, καταγοητευμένη ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς ἀξιοπρεπείας, ἣν δὲν συνήνητησε τέως οὐδαμοῦ, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἀρῇ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ τοῦ ὡραίου ἐκείνου προσώπου, ἐφ' οὗ ἐκατοπτρίζετο ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀγαθότης. Ἐξῶθεν τῆς θύρας σὲ ἀναμένει μία μοναχὴ, ἣτις θὰ φροντίσῃ δι' ἐσέ.

\*\*\*

Ἀφήσας ὁ κ. Λώρης τὴν Μυρτὴν ἐν τῇ μονῇ, ἀφήσας μετ' αὐτῆς μέγα μέρος τῆς ζωῆς του, ἐπέστρεψεν οἰκάδε δια τοῦ δάσους.

Δὲν ἦτο ἀκόμη ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου τοῦ κομποῦ κόσμου, ἀλλ' ὁ κ. Λώρης εἶχεν ἀλόλυτον ἀναγκὴν ἠσυχίας, ἀ απαύσεως καὶ μονώσεως. Ἦθελε νὰ μείνῃ μόνος στιγμὰς τινὰς μετ' ἑαυτὸν του. Ἐκτὸς τούτου, δὲν ἠθελε νὰ μεταβῇ ἐνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ οἰκία του τὸν ἐτρόμαζεν ἤδη, ὅτε ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τὴν εὗρισκε κενήν, ὅτι θὰ ἔλεπεν ἡ εὐθυμία της, ἡ ζωὴ της, ἡ χαρὰ της.

Διατί λοιπὸν δὲν ἐκράτησε τὸ ἀξίεραστον ἐκεῖνο παιδίον πλησίον του;

Διὰ λόγους πολλούς.

Ἐν πρώτοις ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἐκπαιδεύσῃ κατ' οἶκον, μετὰ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἣν ὠνειρεύετο δι' αὐτὴν, καὶ δευτέρον ἄλλος λόγος, ἰσχυρότερος πολὺ τοῦ πρώτου, τὸν ἠνάγκαζεν εἰς τοῦτο:

Τὸ προσφιλές πρόσωπον, οὐτινος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τῆς Ἀνατολῆς εὗρε τὰς δύο ἐπιστολάς, ἃς ἀνεφέρομεν, τὸν εἰδοποιεῖ περὶ τῆς προσεχοῦς εἰς Παρισίους ἐπανόδου του, καὶ οὐδαμῶς ἐπεθύμει νὰ συναντήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐν ἣ ἔιχε δικαίωμα νὰ εἰσέρχεται ὅσας ἐπεθύμει, πρόσωπον ἱκανὸν νὰ τὸ πικράνῃ ὡς ἤδη ἦτο ἡ Μυρτὴ, πρὶν ἢ προλιάνῃ τὴν συνάντησίν του, συνάντησιν ἀναπόφευκτον καὶ κινδυνώδη συνάμα.

Τὸν ἐτρόμαζεν ἰδίως ἡ πρόωρος καὶ ἀνέλπιστος ἀνάπτυξις τῆς Μυρτῆς, ἣτις, παρὰ τὸν νεαρὸν τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἀπέκτησε σωματικὴν ἀνάπτυξιν, ἣτις τὸν ἐξέπλητε, τὸν ἔθελγεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνησύχει ἐνίοτε. Ὑπῆρχεν μάλιστα στιγμαί, καθ' ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀσθενὲς καὶ καχεκτικὸν πλάσμα, τὸ ἡμιάγειον, ὅπερ

ἀπέσπασε στιγμὴν τινα γενναιοφρόνου εὐσπλαγχνίας ἐκ τῆς μονοτονίας τῆς Ἐπαύλειος τῶν Ρόδων. Τὸ παιδίον εἶχεν ἤδη παραχωρήσει τὴν θέσιν του εἰς τὴν νεάνιδα, καὶ νεάνις ἤδη ὠμίλει ἀρκετὰ εὐγλώττως ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῆς αὐρίου, εἰς ἣν ἡ καλλονὴ θὰ ὦρχία πρὸ τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας καὶ τῆς ζωηρότητος καὶ ὁρμῆς τῶν παθῶν. Διέβλεπε τὴν ἐπικίνδυνον τῆς αὐρίου ἀνταγωνίστριαν ἐκείνης, ἣτις ὅσον ὡραία καὶ θελκτικὴ καὶ ἐάν ἦτο, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὸ ἀνθοστεφές ἔαρ τῆς νικηφόρου νεότητος, ἢ τὴν δύσκολον ἐποχὴν, καθ' ἣν δρέπει τις τὰ τελευταῖα ρόδα τοῦ ἐκπνέοντος φθινοπώρου.

(ἀκολουθεῖ)



Ὀλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἰδρυθεῖσα τὸν Αὐγούστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.-

τὸ ἐξωτερικὸν » » » » Φρ. 8.-

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «Ἀπ' Ὀλα» ἐκτυπῶνται ἐβδομαδιαίως εἰς ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδεμία αἰτήσις πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτὴ, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.



ΑΚ-ΑΛΑΝ, Χριστ. Μακρίδην καὶ Πολ. Στεφανίδην, ἐπιστ. ὡς καὶ ἀντίτ. ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν. ἡμερολ. ἀπεστείλαμεν, ἀναμένομεν τμήμα, ἐπιστ. — ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΝ, Κ Ζαννῆν, ταχυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν. — ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΝΤΑΡ, Γ. Σιβυρίδην, ἀντίτιμον 4 ἐγγραφῶν ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν ὡς καὶ διὰ τὰς πρὸς τὸ ἔργον μας συμπαιθείας σας, ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν, ἀποδείξεις ἀπεστείλαμεν, νέας ἐγγραφάς ἐσημειώσαμεν. — ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Γεώργ. Κυριακόπουλον, διέθυναις ἠλλάγη. — ΑΔΡΑΜΥΤΤΙΟΝ, Μ. Δούκαν, ἐπιστολὴ ἐλήφθη, παραγγεῖλιά σας ἐξετελέσθη, ἀντίτιμον ἀναμένομεν. — ΑΜΙΣΟΝ, Παν. Πρωτοσύγκελλον Γερμανὸν Χ' Ἀνέστη, ἐπιστολὴ ἐλήφθη, παραγγεῖλιαν λαμβίνετε.

ΓΕΥΓΕΛΗ, Ἰωάν. Ξανθόν, ἀπεστείλαμεν 10 φυλ. Γ. Ζ.

ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, Κων. Παλπῶν, ἀπηντήσαμεν, ἀναμένομεν ἐπιστολὴν σας. — ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ, Γεώργ. Ἀποστολίδην ἐπιστ. καὶ ἀντίτ. δ' ἔξαμ. ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν. — ΔΕΔΕ-ΑΓΑΤΣ Γ. Καραμαχάλογλου, ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς ἐπέμψαμεν.

ΕΡΖΕΡΟΥΜ, Α. Ἀμοίρογλου, δελτάριον ἐπέμψαμεν, ἀπάντησιν ἀναμένομεν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Ἰκονίου). Γεώργ. Κεσισιόδην, φύλλα ἐστάλησαν, ἂν ἀπωλέσθησαν πέμψατε ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα, ὅπως ἀποστειλωμεν καὶ πάλιν

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Πέτ. Ζωίδην, ζητούμενοι ἀριθ. ἐστάλησαν, ζητήσατε αὐτοὺς ἀπὸ τὴν διέθυνσιν τῆς σχολῆς, ἀντίτ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Αὐτόθι, Νικ. Νικολαΐδην, ἐπιστολὴ ἐλήφθη, εἰς νέαν διέθυνσιν σας ἀποστέλλομεν, τὸ πρὸ μηνὸς σταλὲν ἀντίτ. ἐλήφθη.

ΙΚΟΝΙΟΝ, Πρ. Τερζόγλου, ἐπέμψαμεν φύλλα δ' ἔξαμηνίας.

ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΑ, Κων. Μοναστηριώτην, ἐλήφθη δ' ἔξαμ. τμήμα, εὐχαριστῶς ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς. — Αὐτόθι, Γ. Καμπούρογλου, ταχυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν. — ΚΙΟΥΠΛΙΑ, Β. Ματθαίου, σημειώσατε ἀριθμούς ἐλλείποντας ὡς ἀποσταλῶσι, καθότι ἐλήφθη τμήμα. — ΚΟΥΜ-ΚΑΠΟΥ, Βασ. Χαλεπλῆν, σειρὰν α' ἔξαμ. β' ἔτους ἐπέμψαμεν, ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς εὐχαριστῶς, ἀναμένομεν. — ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΝ, Κων. Ὀνούφειον, ἐπιστ. ἐλήφθη, ἡμερολ. ἀποστέλλομεν, 7 ἀριθ. δὲν ὑπάρχει, διὰ τὸ τμήμα θὰ σᾶς γράψωμεν.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΠΑΣΑ, Χρ. Χρυσόχοον, ἐπιστ. ἐλήφθη, δι' ἀντίτ. εὐχαριστοῦμεν, ἡμερολ. ἐπέμψαμεν, ἀναμένομεν. — ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ, Ἄν. Γιαννέ-

λιν, ἐλήφθη ἀντίτ., εὐχαριστοῦμεν. — ΜΥΣΟΠΟΛΙΝ, Δ. Ἀλεξανδρίδην, εἰς ἐπιστολὴν ἀπηντήσαμεν. — ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ, Δ. Τσῶγκον, δελτάριον ἐλήφθη, ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς, εἰς Ἀθήνας εἰδοποιήσαμεν ὅπως ἀπ' εὐθείας ἀποσταλῆ ὑμῖν τὸ ἡμερολόγιον.

ΝΙΓΔΗΝ, Χ. Κωνσταντινίδην, ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς. — ΝΟΒΟΡΟΣΙΣΚΗΝ, Φ. Τζαβιδόπουλον, ἐπέμψαμεν, ζητήσατε ἐκ τοῦ ταχυδρομείου.

ΠΡΟΥΣΑΝ, Π. Εὐγενίδην, ταχυδρομικῶς θὰ λάβητε ἐπιστολὴν. — ΠΟΛΙΤΣΑΝ, Παναγ. Παν. Πένιαν, ἀντίτ. δ' ἔξαμ. ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ ἀντίτιμον ἀπολεσθέντων φύλλων, εὐχαριστοῦμεν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸ ἔργον μας ἀγαπὴν σας. — ΠΑΝΟΡΜΟΝ, Ι. Ἰωαννίδην, τὸ τμήμα ἐτησίως ἐγγραφῆς σας ἐλάβομεν, παρεδώκαμεν τὴν σειρὰν τῆς γ' ἔξαμηνίας.

ΣΑΡΑΝΤΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Ἄννούλαν Περιφῆμον, ἐπιστολὴ καὶ τμήμα δ' ἔξαμηνίας ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν μέριμναν νέων ἐγγραφῶν, διέθυνσιν ἠλλάγη, νέας ἐγγραφῆς φύλλα ἀπεστάλησαν. — ΣΤΑΣΙΟΝ ΜΠΟΥΚ, Κων. Παπαϊωάννου, ἐπιστολὴ σας καὶ νέα ἐγγραφή μετ' ἀντιτίμου ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν ἐνθύμησιν καὶ ἐργασίαν ὑπὲρ τοῦ ἔργου μας, αἱ εὐγενεῖς προσπάθειά σας μᾶς προμηνύουσι πολλὰ καλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ἡ «Μαγικὴ Νύμφη» δὲν ἐξεδόθη.

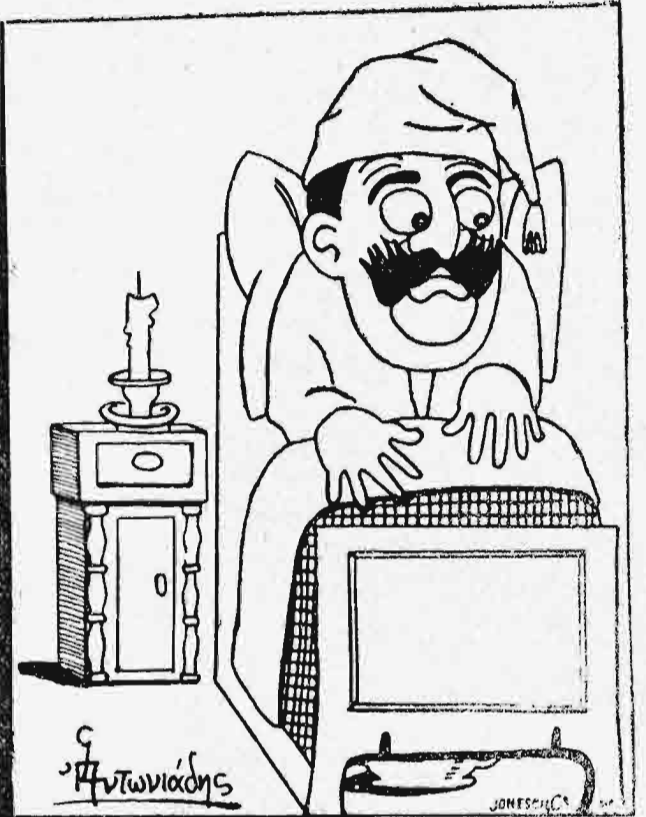
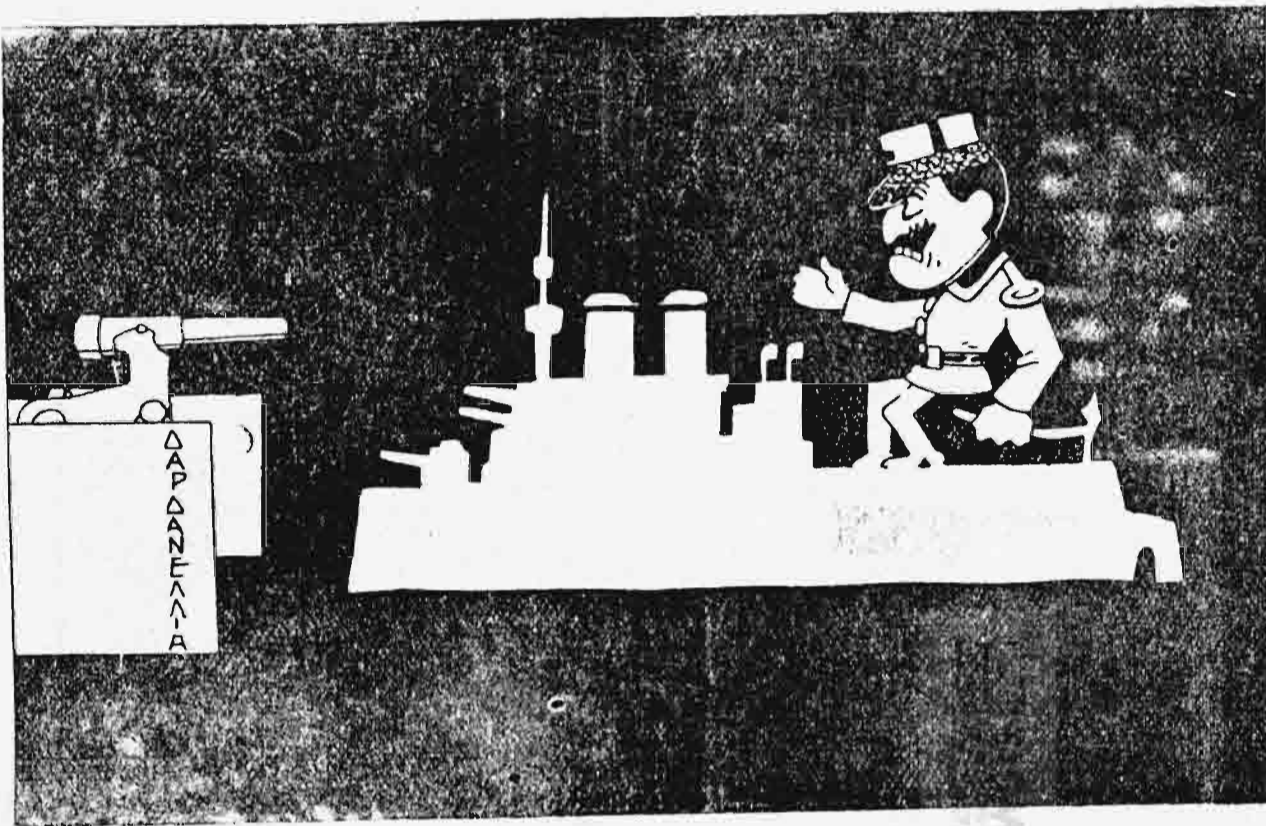
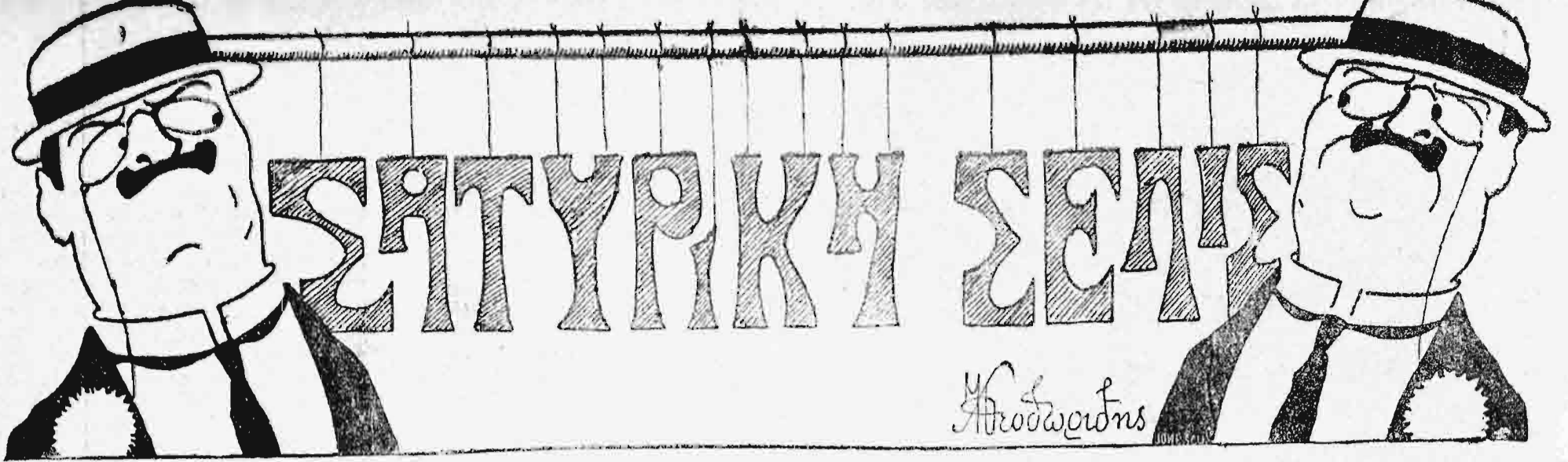
ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΝ, Ἐμμ. Παπαδάκην, πολὺ μᾶς ἐλύπησεν ἡ ἐπιστροφή τῶν φύλλων, καθότι μᾶς εἰδοποίησαν ἐκ μερῶν σας, ὅτι ἀνυπομόνως ἀναμένομεν τὰ φύλλα, καὶ ἐν τούτοις ἐπεστράφησαν παρακαλεῖσθε ὅπως μᾶς γνωρίσητε διέθυνσιν ἀσφαλεστέραν.

ΧΑΡΤΟΥΜ, Στ. Ἰωάννου, δελτάριον ἐλήφθη, ἀριθ. ἀποστέλλομεν, εὐχαριστῶς θὰ ἀποστέλλωμεν δ' ἔξαμηνίας φύλλα. — ΧΩΡΑΝ, Αἰκ. Βασιλοπού-

λου, ἐπληρώθημεν τὸ ἀντίτιμον τῆς δ' ἔξαμηνίας, θὰ συνεχίσωμεν τακτικὴν ἀποστολὴν. — ΧΑΛΚΗΝ, Σ. Καπετανίδην, ἐγκρινόμενα θὰ δημοσιευθῶσι. — ΧΑΡΤΟΥΜ, Μεν. Καβούλαν, διέθυνσιν σας γνώρισατέ μας, τὰ φύλλα σας ἔφερον εἰς τὴ γραφεῖόν μας. — ΧΙΛΗΝ, Πανὸ Ἠλιάδου, μετ' εὐχαριστήσεως ἐσημειώσαμεν ἀντίτιμον δ' ἔξαμηνίας. — Χ. Ρ. ΚΩΦ (Ρωσίας), Ι. Μητροφανῆν, ἡ αὐθόρμητος πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν φροντίς σας μᾶς συνέκλινε· δι' ὃ ἐγκαρδίως σᾶς εὐχαριστοῦμεν, σᾶς ἀποστέλλομεν δελτία, ταχυδρομικῶς θὰ λάβητε ἐπιστολὴν εἰς διέθυνσιν σας.

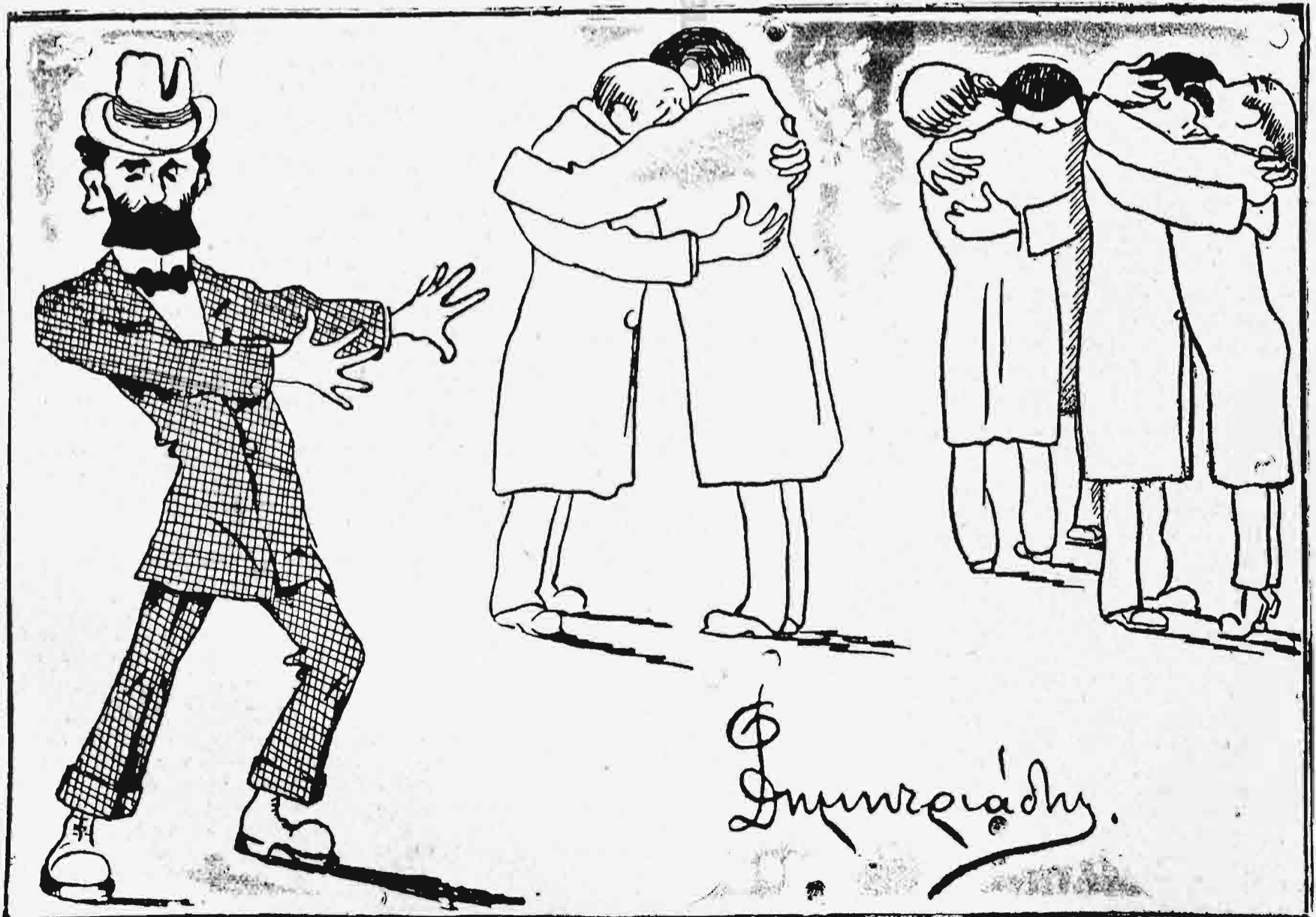
ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕΙ ΣΑΣ
ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην
Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ ΣΑΣ
ἐν Γαλατᾷ. Ὁμὲρ Ἀμπήτ Χάν, 13,
εὐρίσχετε εἰς τιμὰς ἀνεπίδεκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μετάλλου ἠγγυημένον, Μαχαιροπήρουνα Δ. σκους καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τεῖου, Σαμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.
Ἐξαιρετικὴ πώλησις
ἐνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.
Κοχλιάρια καὶ πηροῦνα φαγητοῦ ἐξ Ἄλλουμίνουμ πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, Ὁρολόγια, Ξυπνητήρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2, ἕκαστον.

ΟΛΑΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΩΣΙ
Ἡ προσεχὴς κλήρωσις τῆ 2 Ἀπριλίου 1912.
Διὰ τὴν ἀγοράσιν εἰς μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὄρον τὰ δαπανήσῃ περισσοτέρας τῶν πέντε λιρῶν Τουρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει
ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ
καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτᾷ τρεῖς τύχας ἀντι μᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειτέραν ἐλπίδα νὰ κερδίῃ ἓνα τῶν μεγάλων λαχνῶν, οἱ ὅποιοι ποικίλουσιν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ
250000
150000
125500
100000
75000
62500
10000
εἰς τὰς (6) ἔξ ἐτησίως κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δημοσίᾳ ἐν Ἀμστελδαμῶ, ὑπὸ τὸν ἐλεγχον Συμβολαιογράφου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ιουνίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμβρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοὶ κερδίζουσι διάφορα ποσά.
Αἱ κληρούμενα ὁμολογία πληρῶνται ἀμέσως εἰς μετρητὰ καὶ ἀνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας ἔτη βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.
Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἴδιον, ἀνταλλάσσονται τὰς ὁμολογίας ἀξημίως διὰ τὸν ἀγοραστὴν δι' ἄλλων μὴ κληρωθειῶν.
Ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως Ὀλλανδίας, δανείζομεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἑκάστης μὲ τόκον 6 ο)ο ἐτησίως.
Ἐπὶ ἐποπιν ἀσφαλείας αἱ ὁμολογία αὐτὰ εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ. 114.000.000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποιοῦ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.
Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς
ΓΡ. ΧΡ. 166
δι' ἐκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἅπαξ
Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆναι πρὸς τὴν «Δαϊκὴν Ὁθωμ. Πίστωσιν» (Π ΑΔΑΔΥ καὶ Σα) ὁδὸς Μερτεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13-15, Γαλατᾷ-Κωνσταντινουπόλιν, (Credit Populaire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13-15).
Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μᾶς τὴν παραγγεῖλιαν νὰ ἐμβάξωσι καὶ τὸ τμήμα διὰ μανδαπόστ ἢ τσέκ.
Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκρίται εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν.



Ο Ίταλός Βασιλεύς μονολογεί: Ακωλύτως θά περάσω τὰ στενά...

Ω Μίο Δίο!... είναι όνειρον!



Η συμφιλίωσις Ίωακειμικών και Αντιωακειμικών.

Ο Άδιελλακτος: Ω τέμπορα! Ω μοῦρες!... Τὸ μεσότοιγον κατέβασε π'έον ροιστικῶς! You may all go to pot!